

Euripidas

Foinikietės

Iš senosios graikų kalbos vertė Mindaugas Strockis

DRAMOS VEIKĖJAI

JOKASTĖ, Oidipo žmona

AUKLĖTOJAS, Antigonės palydovas

ANTIGONĖ, Oidipo duktė

CHORAS: foinikietės merginos, keliaujančios iš Tyro į Delfus tarnauti Apolono šventykloje, dėl kilusio karo užtrukusios Tėbų mieste. Manoma, kad pagal Euripido sumanymą choras turėjo susidėti iš 15 narių. Joms vadovauja Choro vadovė

POLINEIKAS, išstremtas Oidipo sūnus

ETEOKLIS, Oidipo sūnus, Tėbų valdovas

KREONTAS, Jokastės brolis

TEIRESIJAS, aklas pranašas

MENOIKĖJAS, Kreonto sūnus

PASIUNTINYS, Eteoklio ginklanešys

ANTRASIS PASIUNTINYS

OIDIPAS, Eteoklio ir Polineiko tėvas

Teiresijo duktė

Eteoklio kariai

Jokastės ir Kreonto tarnai

Scena: priešais Tėbų valdovų rūmus

Vertėjo pastabos: išlikusiame graikiškame originale surašyti tik veikėjų vardai, kurie čia pateikti didžiosiomis raidėmis. Paaiškinimai ir nekalbantys veikėjai (čia pateikti mažosiomis raidėmis) pridedami tik šiuolaikiniuose vertimuose.

Pastabos apie veiksmą (pavyzdžiui, „Įeina Menoikėjas“, „Jokastė išeina“ ir pan.) irgi pridedamos tik šiuolaikiniuose vertimuose. Šiame vertime tos pastabos pateiktos kursyvu.

Jokastė

1 O skriejantis žvaigždėtuoju dangaus keliu
2 ir valdantis auksuotąjį vežimą,
3 O Helijau, siuncias liepsnas greitais žirgais,
4 o, kokį nepalankų Tėbams šiandien
5 pasiuntei spindulį tu nuo tada, kai Kadmas
6 atvyko į šią žemę nuo Foinikijos pakrantės!
7 Kipridės dukterį Harmoniją tada jis vedė
8 ir susilaukė Polidoro, iš kurio,
9 kaip pasakojama, kilo Labdakas, o iš jo Lajas.
10 Pati esu duktė aš Menoikėjo;
11 sesuo Kreonto; mus pagimdė motina viena.
12 Vardu esu Jokastė; tėvas taip mane
13 kadaise pavadino. Mane vedė Lajas; nors ilgai
14 buvau aš jo žmona, mes buvome bevaikiai.
15 Tada nuvykęs jis paklausė Foibo pranašystės ir paprašė,
16 kad susilauktume sūnaus mūsų namams.
17 Bet dievas jam atsakė: „O žirgais garsiujų Tėbų
18 valdove, nenorėk vaikų prieš dievų valią.
19 Jeigu pradėsi sūnų, nuo jo rankos žūsi
20 ir apsipils krauju tavo namai.“
21 Bet kartą jis, apimtas Bakcho apsvaigimo,
22 pradėjo sūnų mums; tada, supratęs,
23 kad taip padarė klaidą ir nepaisė dievo įspėjimo,
24 įsakė piemenims nunešti kūdikį

25 į Heros pievą, ten, kur Kitairono uolos, ir palikti,
26 prieš tai jam perdūręs kulkšnis aštria geležimi.
27 Dėl to Heladėje jis žinomas vardu Oidipas: Pūstakojis.
28 Polibo arklininkai jį surado ten, šlaite;
29 nunešę į namus, valdovei įdavė jį į rankas.
30 Ji vaisių mano gimdymo skausmų
31 maitino savo krūtimi, įtikinusi vyrą, kad pati pagimdė.
32 O kai subrendo ir pasipuošė ugnies spalvos barzda
33 mano sūnus, nujausdamas, o gal ką nors nugirdęs,
34 panoro sužinoti savo tikrą kilmę ir patraukė
35 į Foibo pranašavietę, o mano vyras Lajas
36 ten pat keliavo sužinoti apie paliktąjį sūnų,
37 ar jau negyvas. Taip jie susitiko
38 Fokidės kryžkelėje, vienas kito nepažindami.
39 Lajo vežikas ten įsakė mano sūnui:
40 „Valdovui pasitrauk iš kelio, svetimšali!“
41 Bet šis toliau žingsniavo išdidus. Žirgai
42 kanopomis užkliudę jį sukruvino.
43 Dėl to – ar reikia daug kalbėti apie šias nelaimes? –
44 sūnus nužudė tėvą ir, paėmęs jo vežimą,
45 atidavė maitintojui Polibui. O kai Sfingė
46 užpuolė mūsų miestą ir nebuvo mano vyro,
47 Kreontas, mano brolis, skelbė, kad išleis mane už to,
48 kuris įmintų mįslę pragaištingosios mergelės.
49 Ir taip nutiko, kad Oidipas, mano vaikas,
50 ir buvo tas, kuris suprato Sfingės giesmę.
51 Dėl to jis tapo šios šalies valdovas
52 ir kaip apdovanojimą jis gavo skeptrą
53 ir vedė motiną, pats nežinodamas, o vargšas!
54 Ir vargšė motina, gulėjusi su sūnumi!

55 Aš savo sūnui pagimdžiau du sūnus,
56 šlovingą Eteoklį ir galingą Polineiką,
57 taip pat dvi dukteris; Ismenės vardą tėvas vienai,
58 o Antigonės vardą kitai aš pati daviau.
59 Kai sužinojo vedęs savo motiną,
60 Oidipas, kuriam buvo lemta tiek iškęsti,
61 siaubingai sunaikino nuosavas akis,
62 perdūręs vyzdžius auksine sage.
63 O kai subrendo mano sūnūs ir apžėlė skruostai jų,
64 jie užrakino savo tėvą, kad šita nelaimė
65 paskęstų užmaršty; kitaip sunku ją slėpti.
66 Jis vis dar gyvas namuose. Pamišęs dėl nelaimės,
67 siaubingus siunčia jis sūnums prakeikimus,
68 kad kardo kirčiais būtų perskirti namai.
69 Tad sūnūs, išsigandę, kad dievai
70 jo prakeikimų neįvykdytų, jeigu jie liks kartu,
71 nusprendė, kad jaunesnis, Polineikas, savo noru
72 paliks šią šalį ir keliaus svetur,
73 o Eteoklis pasilikęs bus šalies valdovas;
74 ir taip darys kasmet pakaitomis.
75 Bet Eteoklis nepanoro keistis ir palikti sosto,
76 ir Polineiką išsiuntė į tremtį visam laikui.
77 Į Argą nukeliavęs ir ten vedęs
78 Adrasto dukterį, Argo karius surinko Polineikas
79 juos atvedė prie mūsų septynvarčių sienų
80 ir skeptro reikalauja, ir savos dalies.
81 Tada, norėdama nutraukti kovą, įkalbėjau sūnų
82 paliaubas sudaryti ir, prieš ginklo griebiantis, ateiti tartis.
83 Pasiuntinys man praneša, kad jis ateis.
84 O, tu, kur spindinčiose klostėse dangaus esi,

85 o Dzeusai, gelbėk mus, sutaikyk mano sūnus!
86 Juk tavo išmintis neleis mirtingam,
87 vienam ir tam pačiam, kentėti amžinai.

Jokastė grįžta į rūmus, o ant stogo pasirodo auklėtojas.

Auklėtojas

88 Šlovinga tėvo atžala, o Antigone,
89 nors tavo paprašyta, motina ir leido
90 palikti tau merginų kambarius ir čia užlipti,
91 ant stogo, kad galėtum pamatyt Argo kariauną,
92 palauk, kol apžiūrėsiu kelią pats,
93 ar nematyti kelyje žmonių, kad kas nepastebėtų
94 ir kad nekiltų priekaištų nei man, senajam vergui,
95 nei tau, valdove. Viską apžiūrėjęs pasakysiu,
96 ir ką regėjau, ir ką iš argiečių išgirdau,
97 kada ėjau pas tavo brolių, nešdamas paliaubas,
98 ir tai, ką grįždamas iš ten mačiau.
99 O ne, nėra nė vieno iš piliečių netoliese;
100 tad lipk aukštyn senaisiais kedro laiptais
101 apžvelgti lygumų, ten, kur Ismenas teka
102 ir Dirinės versmės. Štai ji, priešų kariauna.

Antigonė

Antigonė pasirodo šalia auklėtojo.

103 Ištiesk, ištiesk man jaunai
104 savo seną ranką nuo laiptų,

105 padėk man užlipti.

Auklėtojas

106 Štai, imk, kilni mergele; atėjai laiku.

107 Pelasgų pajėgos kaip tik ima judėti;

108 Būriai atsiskiria ir išsiskleidžia.

Antigonė

109 O viešpate, o dukterie Letonės,

110 Hekate! Lyguma visa

111 jau bronzos spindesiu žaibuoja.

Auklėtojas

112 Namo sugrįžta Polineikas ne tuščiom:

113 žirgų gausybė, žvanga ginklų tūkstančiai.

Antigonė

114 Ar užrakinti vartai? Ar variniai sklėsčiai

115 tvirtai užsklęsti akmeninėse

116 Amfiono sąvarose?

Auklėtojas

117 O, nieko nebijoki! Miesto viduje saugu.

118 Bet štai, pažvelk į pirmąjį, jei nori pamatyti.

Antigonė

119 Ir kas gi jis, su balta šalmo skiautere,
120 žygiuojantis pirma visų,
121 su gryo vario skydu rankoje?

Auklėtojas

122 Būrio vadas, valdove.

Antigonė

123 Kas jis, iš kur kilęs?
124 Ištark, senoli, jo vardą.

Auklėtojas

125 Didžiuojas jis mikėniška kilme; prie Lernos
126 srovių gyvena jis, viešpats Hipomedontas.

Antigonė

127 O! Koks išdidus, koks bauginantis,
128 primenantis Gajos pagimdytą gigantą,
129 su žvaigždėmis ant skydo, net nepanašus
130 į mirtingųjų giminę.

Auklėtojas

131 O ar matai tą, kuris keliasi per Dirkės vandenį?

Antigonė

132 Visai kitokie jo ginklai.

133 Kas gi jis?

Auklėtojas

133a Oinėjo tai sūnus.

134 Tidėjas. Aitolijos karo dievai jo širdyje.

Antigonė

135 Ar tai tas, kur Polineiko

136 žmonos tikrą seserį vedęs,

137 senoli?

138 Neįprasti jo ginklai, pusiau barbariški.

Auklėtojas

139 Taip, mano vaike; visi aitolai turi tokius skydus

140 ir savo ietis mesdami jie visada pataiko.

Antigonė

141 Iš kur, senoli, taip gerai pažįsti juos?

Auklėtojas

142 Jų ženklus pažinau, regėdamas daugybę skydų,

143 kada ėjau paliaubų nešti tavo broliui.
144 Gerai įsižiūrėjau ir įsidėmėjau juos.

Antigonė

145 O tas, kuris pro Zeto kapą eina,
146 kas tas ilgaplaukis, bauginančio
147 veido jaunuolis?
148 Manau, jis vadas, nes paskui jį
149 ginkluoti vyrai seka.

Auklėtojas

150 Tai Partenopėjas, Atalantės sūnus.

Antigonė

151 Tegul kartu su jo motina po kalnus
152 klajojanti Artemidė jį nukauna strėlėmis
153 už tai, kad atėjo siaubti mano miesto!

Auklėtojas

154 Tebūna taip, o vaike. Bet jie čia atėjo ne be priežasties.
155 Dėl to bijau, kad ir dievai jų naudai nenuspręstų.

Antigonė

156 O kur tas, kuris dėl nelaimingos lemties
157 gimė iš tos pat motinos, kaip ir aš?

158 O mielas seneli, sakyk, kur Polineikas?

Auklėtojas

159 Jis ten, prie septynių mergelių,
160 Niobės dukterų, pilkapio, stovi šalia Adrasto.
161 Ar matai?

Antigonė

161a Taip, matau! Neaiškiai, bet šiaip taip matau.
162 Regiu jo stotą kaip tolimą pavidalą.
163 O, kad galėčiau ten nuskristi oru,
164 kaip vėjo nešamas debesis,
165 pas savo brolių ir apkabinti rankomis
166 brangujį kaklą
167 vargšo tremtinio. O, koks jis puikus
168 su savo aukso ginklais, o senoli,
169 tarsi rytinis saulės spindulys.

Auklėtojas

170 Jis pats pas mus ateis tavęs pradžiuginti.
171 Pagal paliaubų sutarimą.

Antigonė

171a O kas yra tasai, senoli, kur važiuoja
172 baltais žirgais kinkytu vežimu?

Auklėtojas

- 173 Tai pranašas Amfiarajas, o valdove.
175 O su juo aukos, kur krauju pagirdys žemę.

Antigonė

- 175 O skaisčiajuostės Saulės dukterie,
176 Selene, apvalusis aukso šviesuly,
177 kaip ramiai, nuosaikiai ir didingai
178 jis valdo kinkinį žirgų.
179 Bet kurgi tas, kuris taip skaudžiai įžeidžia mūs miestą?

Auklėtojas

- 180 Kapanėjas? Štai jis, kur žvilgsniu matuoja
181 mūs miesto sienas, ruošdamasis pulti bokštus.

Antigonė

- 182 O Nemezide,
182a O kurtinantis Dzeuso griaudesy,
183 liepsnojanti žaibų ugnie, gal tu
184 tą jo beribį išūlumą užmigdysi?
185 Ketina jis, ginklu privertęs
186 mūs Tėbų merginas Mikėnų moterims
187 vergijon atiduoti, kur tridantis Lernos
188 ir Poseidono Amimonės vandenys,
189 pasmerkdamas nelaisvei jas toje šaly.
190 O, niekada! O niekada, valdove Artemide,

191 o auksaplauke Dzeuso dukterie,
192 tenepatirsiu aš vergijos.

Auklėtojas

193 O vaike, eik vidun ir pasiliki ten,
194 merginų kambariuos, nes jau patenkinai
195 savo troškimą pamatyti, ką norėjai.
196 Nes moterų minia kartu su sąmyšiu žengia į miestą
197 ir traukia link valdovo rūmų.
198 Juk moterys iš prigimties taip mėgsta priekaištauti,
199 kad, jei tik randa smulkmeną, už ko užsikabinti,
200 labai ją išpučia. Kažin koks malonumas,
201 atrodo, moterims kalbėt vienoms apie kitas blogai.

Antigonė ir auklėtojas grįžta į rūmus. Įeina foinikiečių merginų choras.

Choras

202 Tyro pakrantę palikus atkeliavau,
203 kaip rinktinė atnaša Loksijui,
204 iš Foinikės salos,
205 kaip Foibo vergė jo rūmams,
206 kuriuose po snieguotomis
207 Parnaso viršūnėmis jis gyvena;
208 per Jonijos jūrą plaukiau
209 bangų nešamu
210 egliniu laivu,
211 per bevaises lygumas
212 su Zefyro, kurs iš Sicilijos atjoja, dvelksmais,

213 ta gražiausia dangaus melodija.

214 Išrinkta savo miesto
215 kaip puikiausia dovana Loksijui,
216 į Kadmo žemę aš atkeliavau,
217 garsiųjų Agenoro palikuonių, mūsų giminaičių, žemę,
218 pasiūsta
219 prie Lajo bokštų.

220 Tapau aš Foibo verge,
221 kaip jo auksinės statulos,
222 bet Kastalijos versmė
223 dar laukia, kol panersiu
224 jon savo mergiškus plaukus
225 Foibo tarnystei.

226 O spindinti ugnine uola,
227 o dvigubos viršūnės švytėjime,
228 kuris esi aukštybėse, virš Dioniso siautulio,
229 o virkščia, kuri kas dieną
230 nusvarini vaisiais dosnią
231 vynuogių kekę,
232 šventasis drakono urve,
233 dieviškieji kalnų bokštai,
234 sniego griūčių nugairintas šventasis kalne,
235 besisukantis nemirtingos deivės šokio rateli,
236 tenejusi aš baimės,
237 Foibo slėniuose, kur pasaulio vidurys,
238 palikusi Dirkės šaltinį.

239 Bet dabar regiu, kaip prie miesto sienų

240 priartėjo pražūtingas Arėjas
241 ir kursto liepsnojančią mirtį
242 – o, kad jam nepavyktų! – šiam miestui.
243 Draugų skausmai yra bendri.
244 Bendri, ir jei patirs ką blogo
245 ši septynbokštė žemė,
246 tai jaus ir Foinikės žemė. O varge.
247 Mūsų kraujas yra bendras. Mes visi palikuonys
248 raguotosios mergelės Ijo.
249 Šie skausmai yra mano skausmai.

250 Aplinkui miestą skydų debesis
251 tamsus pavidalą įgyja
252 jau purpurinio mūšio;
253 kurį Arėjas tuoj pradės,
254 vaikams Oidipo nešdamas
255 Erinijų nelaimę.
256 O Arge, o pelasgų mieste!
257 Bijau jėgės tavosios
258 ir to, ką lems dievai. Nėra juk neteisinga
259 kova, kurion ginkluotas veržiasi sūnus,
260 sugrįžtantis namo.

Įeina Polineikas.

Polineikas

261 Vartų sargybiniai mane lengvai praleido
262 ir įžengiau tarp miesto sienų.
263 Bijau, kad taip mane pagavę į tinklus

264 atgal išeiti man neleis nesužeistam.
265 Dėl to turiu stebėti viską atidžiai
266 ir į visas puses žiūrėti, ar nelaukia pasala.
267 Bet kai esu apsiginklavęs šiuo kalaviju,
268 pasitikėjimas suteiks daugiau drąsos.
269 O kas gi ten? Ar vien tik garsas mus baugina?
270 Kai leidiesi į žygį, viskas rodos pavojinga,
271 Vos tik paliečia koja priešo žemę.
272 Pasitikiu aš motina, ir nepasitikiu tuo pat metu,
273 kuri įtikino mane paliauboms čia ateiti.
274 Aš vis dėlto saugus: šventieji aukurai arti
275 ir šie namai, kaip jau matau, nėra tušti.
276 Atgal sukišiu kardą į tamsias makštis
277 ir moterų paklausiu šių, kur laukia prie namų.
278 O svetimšalės, pasakykite, iš kur
279 atvykote į Graikijos namus?

Choro vadovė

280 Užaugau aš Foinikės šalyje,
281 o Agenoro sūnų sūnūs pasiuntė mane
282 kaip atnašą viešpačiui Foibui.
283 Bet kai šlovingasis Oidipo ainis jau ketino leisti
284 keliauti man toliau į šventą pranašavietę
285 prie Loksijo aukurų, argiečiai puolė miestą.
286 Dabar ir tu man atsakyk, iš kur atkeliavai
287 į šią septynbokštę Tėbų tvirtovę.

Polineikas

288 Oidipas mano tėvas, Lajo sūnus,
289 o motina Jokastė, Menoikėjo duktė.
290 Tėbiečių tarpe esu žinomas kaip Polineikas.

Choras

291 O giminaiti Agenoro vaikų,
292 mano viešpačių, pasiuntusių mane!
293 Klaupiuosi prieš tave, valdove,
294 tėvynės paprotį pagerbdama.
295 Pagaliau sugrįžai į tėvų žemę.
296 Būk pasveikintas! Karaliene, išsik pasitikti
297 ir atverki vartus!
298 Ar girdi, šio vyro motina?
299 Ko delsi palikti rūmų skliautus
300 ir apkabinti sūnų?

Jokastė ateina iš rūmų.

Jokastė

301 Foinikietišką balsą išgirdusi,
302 o mergelės, savo senatvišku drebančiu žingsniu
303 Aš ateinu. Ak, sūnau,
304 galiausiai, po nesuskaičiuojamų dienų
305 išvydau tavo veidą.
306 Apkabink motinos krūtinę,
307 priglausk skruostą
308 ir garbanotų tamsių plaukų sruogomis
309 uždenk mano kaklą.

310 O, pagaliau tu atėjai
311 taip nelauktai ir netikėtai motinos glėbin.
312 Ir ką tau pasakyti? Ką gi man daryti,
313 ar delnais ir žodžiais tave glamonėti,
314 ar sumišus iš džiaugsmo
315 man šokti ratu; kaip atrasti
316 man seniai prarastą džiaugsmą?
317 Ak, sūnau,
318 tuščius tu palikai tėvų namus,
319 kai brolio įžeistas iškeliavai tremtin.
320 Tavęs pasiilgo draugai.
321 Tavęs pasiilgo Tėbai.
322 Nusikirpau savo žilus plaukus
323 verkdamas iš skausmo.
324 Aš nebesivelku baltų drabužių, o sūnau,
325 bet lyg prigesusi šiais skarmalais
326 tamsiais puošiuisi.

327 O tuo metu beakis senis namuose,
328 skausmingai pasiilgęs abiejų sūnų,
329 praradusių namus,
330 iš ilgesio raudodamas mėgina
331 atimti sau gyvybę ar kalaviją,
332 ar pasikarti, nuosava ranka
333 surišęs kilpą kambario palubėje.
334 Murmėdamas prakeikimus sūnams,
335 ir šaukdamas, vaitodamas balsu,
336 jis slepias tamsoje.
337 Betgi, sūnau, girdėjau, kad vedei,
338 ir kad vaikų gimimo džiaugsmas lanko

339 tave svetimame krašte,
340 ir rūpesčiai tau tapo svarbūs svetimi.
341 Liūdina motiną
342 ir protėvį Lają
343 tų vedybų nelaimė.
344 ne aš tau uždegiau vestuvių deglą,
345 kaip dera pagal paprotį
346 laimingai motinai.
347 Ismenas tavo vedyboms
348 nesuteikė tyro vandens maudynei ir Tėbai
349 šauksmais nepasveikino įžengiančios tavo nuotakos.
350 Tad tepražūna! Ar plieninis kardas,
351 ar ginčas kaltas čia, ar tavo tėvas,
352 o gal dievų rūstybė, taip staiga
353 užklupusi namus Oidipo?
354 Šitų nelaimių skausmas prislėgė mane.

Choro vadovė

355 Kokie svarbus motinoms vaikai, skausmuose pagimdyti.
356 Visos moterys myli savo vaikus.

Polineikas

357 O motina, galbūt elgiuos protingai, gal kvilau,
358 bet atėjau pas priešus, nes gimtinės meilė
359 mums neišvengiama visiems; o kas sakys kitaip,
360 laimingas bus tik žodžiais, bet ne širdyje.
361 Čia eidamas bijojau; buvo neramu,
362 kad nepražūčiau dėl klastingos brolio pasalos.

363 Dėl toėjau per miestą išsitraukęs kardą
364 ir atidžiai dairydamosis. Teikė man drąsos
365 paliaubos ir pasitikėjimas tik tavimi. Dėl to tik atėjau
366 tarp tėvo miesto sienų. Eidamas verkiau,
367 ir vėl matydamas namus ir aukurus dievų,
368 gimnasijus, kur pats užaugau, Dirkės vandenį,
369 kurių netekęs neteisėtai, svetimam mieste
370 dabar aš gyvenu ir lieju ašaras dėl jų.
371 Bet skausmo apimtą tave dabar regiu;
372 nusikirpai tu plaukus ir apsisiautei juodai.
373 O, kaip tave kankina manosios nelaimės.
374 O, koks baisus dalykas ta nesantaika draugų,
375 ir kaip sunku jiems susitaikyti.

376 Ką veikia mano senas tėvas namuose,
377 regėdamas tik tamsą? O kaip seserys?
378 Ar jos aprauda mano tremtį?

Jokastė

379 Rūstybė vieno iš dievų Oidipo šeimą žudo.
380 Tai prasidėjo, kai tave aš nuodėmingai pagimdžiau.
381 Aš nelaimingai ištekėjau, nelaimingai tu gimei.
382 Bet kam minėti tai? Dievų likimą reikia kęsti.
383 Norėčiau aš tavęs kai ko paklausti, bet bijau,
384 kad tai sužeis tau širdį. Bet norėčiau.

Polineikas

385 Tad klauski, ir nenutylėki nieko.

386 Ko nori tu, o motina, to noriu aš.

Jokastė

387 Tuomet paklausiu to, ką trokštu sužinoti:

388 Koks pojūtis prarasti gimtą kraštą? Ar labai baisu?

Polineikas

389 Labai. Sunkiau išverti, negu buvo sakoma.

Jokastė

390 O kaip? Kas iš tiesų kankina tremtinį?

Polineikas

391 Labiausiai viena: negali laisvai kalbėti.

Jokastė

392 Tai panašu į vergo dalią, negalėti pasakyti, ką manai.

Polineikas

393 Tenka susitaikyti, kad valdantieji nesupras tavęs.

Jokastė

394 Ir tai kančia, taip dėtis neprotingu, kad įtiktum neprotingiems.

Polineikas

395 Kad pasiektume tikslą, tenka elgtis prieš savo prigimtį.

Jokastė

396 Bet sakoma, kad išstremtieji minta viltimis.

Polineikas

397 Tos viltys gražios, bet vis lieka ateity.

Jokastė

398 Ar laikas neatskleidžia jų tuštumo?

Polineikas

399 Ir kančioje yra tam tikras žavesys.

Jokastė

400 Iš ko tu gyvenai prieš vesdamas?

Polineikas

401 Na, kai kada užtekdamo dienai, kai kada ir ne.

Jokastė

402 Tėvo draugai ir buvę jo svečiai tau nepadėjo?

Polineikas

403 Turi būti sėkmingas; o jei ne, draugų nėra.

Jokastė

404 Tavo aukšta kilmė iškilti nepadėjo?

Polineikas

405 Skurdas yra nelaimė ir kilmė neišmaitins.

Jokastė

406 Brangiausia žmogui jo gimtinė, kaip matau.

Polineikas

407 Nereikia net sakyti, kokia ji brangi.

Jokastė

408 O kaip nukeliavai į Argą? Ką buvai sumanęs?

Polineikas

409 Adrastui Loksijas apreiškė pranašystę.

Jokastė

410 Sakyki, kokią, juk atspėti negaliu.

Polineikas

411 Kad dukteris išleis už šerno ir už liūto.

Jokastė

412 Ir kaip susijęs tu su žvėrimis, sūnau?

Polineikas

413 Aš nežinau; dievybė pašaukė mane į mano lemtį.

Jokastė

414 Nes dievas išmintingas. Taigi kaip laimėjai žmoną?

Polineikas

415 Buvo naktis, kai pasiekiau Adrasto slenkstį.

Jokastė

416 Ieškodamas nakvynės, klajodamas kaip tremtinys?

Polineikas

417 Taip; taip ir buvo. Tada atėjo ten ir kitas tremtinys.

Jokastė

418 Ir kas ji buvo, tas dar vienas vargšas?

Polineikas

419 Tidėjas. Sakoma, Oinėjo jis sūnus.

Jokastė

420 Kodėl Adrastas jus palygino su žvėrimis?

Polineikas

421 Nes susigrūmėme dėl guolio.

Jokastė

422 Tada sūnus Talajo ir suprato pranašystę?

Polineikas

423 Taip, ir išleido už mudviejų savo dvi dukteris.

Jokastė

424 Laiminga tavo santuoka? Ar nelaiminga?

Polineikas

425 Kol kas aš neturiu kuo skųstis.

Jokastė

426 O kaip įtikinai kariuomenę čia atžygiuoti?

Polineikas

427 Adrastas davė priesaiką abiem žentams,
428 man ir Tidėjui, mano svainiui,
429 kad sugrąžins abu tėvynėn; pirmąjį mane.
430 Danajų ir Mikėnų daug vadų dar prisijungė,
431 suteikdami man būtiną pagalbą, nors ir skaudžią:
432 juk aš ruošiuosi pulti savo miestą.
433 Dievus šaukiuosi liudininkais, kad ne savo noru
434 prieš savo mylimiausius aš pakėliau ietį.
435 Bet šitą blogį, motina, gali išspręsti tu,
436 sutaikius vienas kitą mylinčius vaikus,
437 gali užbaigti vargą man, ir sau, ir miestui.
438 Tai senas posakis, bet pasakysiu vėl:
439 labiau už viską žmonės vertina turtus.
440 Pasaulyje didžiausią galią turi turtai.
441 Dėl jų atžygiavau čia su kariuomene,
442 nes vargšas, nors kilmingas, nieko vertas.

Choro vadovė

443 Štai viešpats Eteoklis į derybas
444 ateina; motina Jokaste, tavo užduotis
445 rasti tokius žodžius, kuriais sutaikytum vaikus.

Įeina Eteoklis.

Eteoklis

446 Štai, motina, aš ateinu, nes tu prašei.
447 Ką man daryti? Ar kas nors pradės kalbas?
448 Aš palikau karius prie miesto sienų,
449 kad išklausyčiau, kaip tu sprendi mūsų ginčą,
450 nes tu įtikinai mane, kad su paliaubom
451 įžengtų šis žmogus į mūsų miestą.

Jokastė

452 Palauk. Skubėjimas teisybės neatneš.
453 Tik neskubus apsvarstymas pasiekia išminties.
454 Sutramdyk pyktį ir tą žiaurų žvilgsnį;
455 tai, ką regi, nėra Gorgonės nukirsta galva;
456 tai tavo brolis, kuris čia atėjo.
457 Tu, Polineikai, irgi atsigręžk į brolių,
458 nes jį matydamas sau prieš akis,
459 geriau ir pasakysi, ir geriau išgirsi.
460 Norėčiau jums abiem gerai patarti:
461 kai supyksti ant to, kuris tau mielas,
462 ir sutinki jį taip, kaip čia, akis į akį,
463 reikia galvoti vien tik tai, dėl ko jūs susitikot,
464 o to, kas iki tol buvo blogai, neprisiminti.

465 Sūnau, pradėki kalbą pirmas, Polineikai,
466 nes atėjai čia su danajų kariauna,
467 atkeršyti už skriaudą, kaip sakai.
468 Dievai tespręs šį ginčą, teužbaigs nelaimės.

Polineikas

469 Teisybės žodis paprastas, o teisingumui
470 jokių išaiškinimų įmantrių nereikia,
471 nes aiškus jis savaime. Neteisybės žodis
472 yra ligotas, tad jam reikia išradingų vaistų.
473 Aš tėvo rūmuose juk pasirūpinau
474 ir savimi, ir juo, norėdamas išvengti
475 to prakeikimo, kur Oidipas siuntė mums.
476 Aš palikau šią žemę laisva nuosava valia
477 ir leidau broliui viešpatauti ištisus metus,
478 kad pats valdyčiau vėl pakaitomis,
479 ne kad pradėčiau neapykantą ir kovą,
480 ar teikčiau ir patirčiau blogį; bet, deja, tai vyksta.
481 O jis, nors pritarė ir prisiekė dievais,
482 nevykdė savo pažado ir tebevaldo
483 ne vien tik savo, bet ir mano palikimo dalį.

484 Dabar aš pasiruošęs atsiimti tai, kas mano.
485 Tada išsiųsiu aš karius iš mūsų žemės,
486 savo namus valdysiu vėl pakaitomis
487 ir leisiu jam valdyti lygia dalimi kasmet.
488 Tada nesiaubsiu aš tėvynės ir nepulsiu
489 mūs bokštų puolamosiom kopėčiom,
490 bet jei negausiu to, kas mano, pamėginsiu

491 tai padaryti. Liudyti šaukiuos dievus,
492 kad viską teisėtai darau, neteisėtai praradęs
493 savo tėvynę dėl jo šventvagystės.
494 Tai pasakiau, o motina, aš be jokios klastos,
495 be žodžių pinklių, kad ir išmintingiems
496 ir paprastiems tai aišku bus, tikiuosi.

Choro vadovė

497 Bent man, nors ne Heladės žemėje gimiau,
489 atrodo, kad suprantamai kalbi.

Eteoklis

499 Jei gėris būtų vienas ir tas pats visiems, ir išmintis,
500 nebūtų ginčų tarp žmonių. Deja,
501 nei teisingumo, nei lygybės mirtingųjų tarpe,
502 išskyrus tuščią žodį, iš tiesų nėra.
503 Neslėpsiu nieko, motina, ir pasakysiu:
504 nueičiau ten, kur saulė pateka, ir kyla žvaigždės,
505 jei tik galėčiau, ir į požemių gelmes,
506 kad gaučiau tą didžiausią dieviškąjį gėrį – sostą.
507 Dėl to, o motina, nenoriu šito gėrio
508 užleisti kam kitam. Jį pasiliksiu sau.
509 Tai net nevyriška, praradus didelį dalyką
510 likti su menkesniu. Be to, man būtų gėda,
511 jei jis, atėjęs su ginklu ir nuniokojęs kraštą,
512 laimėtų tai, ko geidžia. Nešlovė ir Tėbams,
513 jei išsigandęs aš Mikėnų ieties
514 iš baimės atiduočiau savo skeptrą.

515 Jam nereikėjo siekti susitaikymo karu,
516 o motina, nes viską gali žodis,
517 taip pat ir tai, ką gali priešo geležis.
518 Jeigu jis nori čia gyventi kaip pilietis,
519 jam leidžiama, nors man ir nepatiktų.
520 Bet ar turėsiu jam vergauti, jeigu jis valdys?
521 Teateinie ugnis! Teateinie kardai!
522 Kinkykit arklius, lyguma tebus pilna kovos vežimų,
523 nes jam neatiduosiu savo karalystės.
524 Jei nedorybė neišvengiama, tai tik dėl sosto.
525 O visa kita ir toliau valdys dorybė.

Choro vadovė

526 Nereikia taip gražiai kalbėti to, kas neteisinga.
527 Nes tai nėra graži kalba; tai įžeidimas tiesai.

Jokastė

528 Sūnau, ne viskas, kas senatvę lydi,
529 yra vien bloga. Eteokli, patirtis
530 išmintingiau kalbėti moka už jaunystę.
531 Kodėl, sūnau, sieki blogiausios iš dievybių,
532 vardu Garbėtroška? To nedaryk, nes nedora tai deivė.
533 Jau daugelį namų ir daug laimingų miestų
534 aplankė ji, jos garbintojams nešdama tik žūtį.
535 Dėl jos esi pamišęs. Daug geriau, o vaike,
536 Lygybę gerbti, kur sujungia draugą su draugu,
537 miestus su miestais ir globoja sąjungas šventas.
538 Lygybė ilgaamžė ir patikima,

539 tačiau stoka pajunta priešiskumą pertekliui
540 ir taip išaušta neapykantos diena.
541 Lygybė suteikė žmonėms matus ir svorius,
542 apibrėžė skaičius. Ir neregė nakties akis,
543 ir saulė spindinti dangaus skliautu
544 dalijasi po lygiai metų tėkmėje,
545 ir nė viena neprieštarauja, kai jai tenka pasitraukti.
546 Jei saulė ir naktis tarnauja mirtingiesiems,
547 tai tu nepasitenkinsi teisinga savo dalimi
548 ir jam neatiduosį to, kas jo? Kur teisingumas?

549 Kodėl gi karalystę, tą sėkmingą skriaudą,
550 Taip pervertini ir laikai didingu dalyku?
551 Taip vertini susižavėjusius žvilgsnius? Juk tai tuštybė.
552 Daug turtų atneša daug rūpesčių; tu jų taip nori?
553 Ir koks tai pranašumas? Vien tik žodžiais.
554 Pakanka išmintingam to, ko iš tiesų pakanka.
555 Mirtingieji neturi savo turto iš tiesų.
556 Dievų tai nuosavybė, mes tik laikini valdytojai.
557 Kai jie nusprendžia, paima ją vėl iš mūsų.
558 Klestėjimas ne amžinas, o vienadienis.

559 Paklausiu taip: o jei pasirinkimas būtų toks –
560 ar karaliauti, ar išgelbėt miestą, ko labiau norėtum?
561 Sakysi, karaliauti? O jei jis laimės?
562 Jei Argo ietis bus stipresnė negu Kadmo?
563 Regėsi, kaip bus nusiaubtas šis Tėbų miestas,
564 regėsi daug nelaisvėn paimtų mergelių,
565 kurias išniekins žiaurūs priešų vyrai.
566 Skausmingas bus tas turtas, kurio trokšti,

567 mūs Tėbų miestui. Bet vis tiek jo trokšti.
568 Tai sakau tau. O tau sakysiu štai ką, Polineikai:
569 neišmintingą tau Adrastas suteikė malonę
570 ir neprotingai pats atžygiavai nusiaubti miesto.
571 Žiūrėk, jei užkariausi – o, kad to nebūtų –
572 šią žemę, kaip statysi pergalės paminklą Dzeusui?
573 ir kaip pradėsi tu aukojimus, užėmęs savo šalį,
574 ką užrašysi ant trofėjų prie srovių Inacho?
575 „Tėbus sudeginęs, dievams aukoja
576 šiuos skydus Polineikas“? O, kad niekada, sūnau,
577 netektų tau pelnyti tokią šlovę tarp helėnų!
578 O jeigu būsi nugalėtas ir sėkmė bus jo,
579 kaip grįši tu į Argą, čia palikęs šitiek žuvusių?
580 Kas nors juk pasakys: „Tai nelemtas vedybas,
581 Adrastai, sumanei; dėl vieno šito žento
582 mes žūstame visi!“ Tau gresia netgi dvi nelaimės:
583 jų paramos netekti ten ir dar pražūti čia.

584 Palikit šią nesantaiką, palikit. Kur dvi beprotybės
585 susiduria, ten kyla pats didžiausias blogis.

Choro vadovė

586 Apginkite nuo šių nelaimių, o dievai,
587 suraskit išeitį Oidipo dviem sūnums!

Eteoklis

588 Motina, jau nebe metas žodžių kovai. Mes dabar

589 gaištame tuščiai tik laiką; geri norai nepadės.
590 Mes kitaip nesusitarsim; viską jau pasakėme:
591 skeptrą aš turiu laikyti, būt valdovas šios šalies.
592 Baik pamokymus tuos ilgus ir paleiski jau mane.
593 Na, o tu, keliauk iš miesto! Iškeliauki arba mirk.

Polineikas

594 Kas tas nenugalimasis, kur pakėlęs prieš mane
595 savo kardą, vis dar tiki, kad pats atpildo išvengs?

Eteoklis

596 Stovi jis čia netoliese. Ar matai mano rankas?

Polineikas

597 Taip, bet turtą lydi baimė; dėl gyvybės tu drebi.

Eteoklis

598 Tai prieš šitą vargšą bailį tu vediesi tiek karių?

Polineikas

599 Apdairumas karo vadui dar nepakenkė jokiam.

Eteoklis

600 Dėl paliaubų išdrąsėjai; tik dėl jų tu gyvas dar.

Polineikas

601 Tu taip pat. Sakau dar kartą: atiduoki skeptrą man.

Eteoklis

602 Reikalauk nereikalavęs, aš valdau savus namus.

Polineikas

603 Ir valdai, kas nepriklauso?

Eteoklis

603a Taip! Keliauk iš šios šalies!

Polineikas

604 Aukurai dievų tėvynės...

Eteoklis

604a Kuriuos ketini sugriaut!

Polineikas

605 Išklauskite...

Eteoklis

605a Kas klausytų to, kas savo šalį puls?

Polineikas

606 O šventyklos dievų, kurie joja baltais žirgais...

Eteoklis

606a ir kurie tavęs nekenčia!

Polineikas

607 Aš išvarytas iš tėvynės...

Eteoklis

607a Nes atėjai jos nusiaubti.

Polineikas

608 Tai neteisybė, o dievai!

Eteoklis

608a Šaukis dievų Mikėnuose, ne čia!

Polineikas

609 Tu tapai šventvagiū...

Eteoklis

609a Bet ne tėvynės priešu, kaip tu.

Polineikas

610 Išvarai mane be dalies!

Eteoklis

610a Ir dar nužudysiu priedo.

Polineikas

611 O tėve, ar girdi, ką aš kenčiu?

Eteoklis

611a Jis girdi ir tai, ką darai.

Polineikas

612 O tu, motina?

Eteoklis

612a Neturi teisės šauktis motinos.

Polineikas

613 O mieste!

Eteoklis

613a Grįžęs į Argą, šaukis Lernos vandenų!

Polineikas

614 Taip ir darysiu, nesirūpink. O tau ačiū, motina.

Eteoklis

614a Palik šią žemę.

Polineikas

615 Paliksiu. Leisk tik tėvą pamatyti.

Eteoklis

615a Šito nebus.

Polineikas

616 Tai nors jaunąsias seseris.

Eteoklis

616a Ir jų tu nematysi.

Polineikas

617 O sesutės!

Eteoklis

617a Kodėl šauki jas, būdamas jų priešas?

Polineikas

618 Tada nors tu, o motina, liki laiminga!

Jokastė

618a Laiminga ir esu, sūnau.

Polineikas

619 Aš nebesu tavo sūnus.

Jokastė

619a O, kiek skausmų; tokia mano dalia.

Polineikas

620 Nes jis mums daro bloga.

Eteoklis

620a Aš blogio patiriu tiek pat.

Polineikas

621 Kai bokštus pulsitate, kur tu stovėsi?

Eteoklis

621a Kodėl to klausi?

Polineikas

622 Kad susidurčiau su tavim ir nužudyčiau.

Eteoklis

622a Aš irgi trokštu to paties.

Jokastė

623 O varge! Ką darysite, vaikai?

Polineikas

623a Tuoj pamatysi.

Jokastė

624 Net nemėginsite saugotis tėvo Erinijų?

Jokastė išeina.

Eteoklis

624a Tegul pražūna šie namai!

Polineikas

625 O, kaip greitai mano kardas išsimaudys kraujyje!
626 Liudininkais aš šaukiuosi sau gimtinę ir dievus,
627 kad pažemintas taip skaudžiai šitą žemę palieku,
628 tarsi būčiau aš koks vergas, ne Oidipo gal sūnus.
629 Jei nutiks kas mano miestui, jis bus kaltas, o ne aš.
630 Atėjau ne savo noru, ir ne savo išeinu.
631 O kelių valdove Foibai ir namai gimti, sudie,
632 Jūs, draugai, ir jūs, statulos, mintančios avių krauju.
633 Nežinau, ar kada nors dar jus regėsiu ateity;
634 betgi viltys dar nežuvo ir, jei leistų man dievai,
635 tai tikiuosi jį nužudęs Tėbų kraštą dar valdyt.

Polineikas išeina.

Eteoklis

636 Tad paliki šitą žemę! Polineiko vardą tau
637 pagrįstai išrinko tėvas, tarsi įkvėptas dievų.

Choras

638 Kadmas atvyko šion žemèn,
639 iš Tyro ir čia keturkojè
640 nesutramdyta telyčia atsigulè,
641 taip įvykdydama pranašystę,
642 kad jo namai turès būti
643 dievų lèmimu lygumoje,
644 turtingoje kviečių,
645 kur gražiosios upės vandenys
646 drèkina laukus,
647 žalumą maitinančios Dirkès,
648 gausiai apsètus laukus;
649 čia Bromijų pagimdè motina
650 iš sąjungos su Dzeusu,
651 kurį apvainikavo gebenè
652 ūgliais, kai jis buvo dar kūdikis,
653 žaliosiomis šakelėmis
654 pridengdama palaimino
655 bakchišką šokį Tèbų mergelèms
656 ir moterims įkvèptomis.

657 Čia buvo žudikas drakonas,
658 Arèjo pražūtingas sargas,
659 vandeningas versmes ir gaivius šaltinius
660 visa reginčiais vyzdžiais
661 klajojančiais saugantis;
662 kurį, atėjęs apvalančio vandens,
663 Kadmas užmušè akmeniu,
664 smogęs juo į pražūtingą galvą
665 žvèris žudančia ranka;
666 o deivès, gimusios be motinos, patarimu

667 į derlingas dirvas
668 pasėjo dantis,
669 kaip liepė Paladė.
670 Iš jų išželdė žemė karius,
671 ginkluotą reginį ant dirvos paviršiaus;
672 bet geležim alsuojančios žudynės
673 juos vėl sugražino į mieląją žemę
674 ir krauju pagirdė dirvą, kuri dar ką tik juos
675 buvo iškėlusi į spindulių nutviekstą eterio alsavimą.

676 Tave, iš pramotės Ijo
677 kadaisė gimusį,
678 tave, Epafai, Dzeuso sūnau,
679 šaukiau aš savo, svetimšalės, balsu,
680 ak, savo, svetimšalės, maldomis:
681 ateik, ateiki į šią žemę;
682 tavo palikuonys čia turi namus
683 ir dvivardės deivės,
684 Persefonė ir miela
685 deivė Demetra,
686 visko valdovė, visų maitintoja Žemė,
687 ją valdo; atsiųski deglus nešančias deives,
688 apginki šią žemę.
689 Juk dievams viskas lengva.

Eteoklis

Tarnui

690 Eik ir atvesk Kreontą, Menoikėjo sūnų,
691 manosios motinos Jokastės brolių.

692 Sakyk jam, kad ir savo, ir valstybės reikalais
693 su juo man reikia pasitarti dar prieš tai,
694 kol eisime į mūšį ir rikiuosime karius.
695 Bet štai – jis pats tave išgelbės nuo šio darbo:
696 matau jį einantį link mūs namų.

Įeina Kreontas.

Kreontas

697 Daug kur buvau, norėdamas tave surasti, o valdove,
698 o Eteokli, apėjau Kadmo vartus
699 ir jų sargybinius, ieškodamas tavęs.

Eteoklis

700 Ir aš tave, Kreontai, jau norėjau pamatyti.
701 Taikos derybų sąlygos manęs netenkina,
702 kaip sužinojau, susitikęs Polineiką.

Kreontas

703 Girdėjau, turi jis ir didesnių tikslų nei Tėbai,
704 kai taip pasitiki Adrasto giminyste ir kariais;
705 tačiau sprendimą čia palikime dievams.
706 Čia atėjau aptarti neatidėliotiną dalyką.

Eteoklis

707 Kokį dalyką? Regis, nieko nežinau.

Kreontas

708 Vienas belaisvis iš argiečių...

Eteoklis

709 Ar jis papasakojo kokių nors naujienų?

Kreontas

710 O taip: Argo kariuomenė netrukus jau ketina

711 apsupti Kadmo miestą su jo bokštais.

Eteoklis

712 Jei taip, savo karius išvesti turi Kadmo miestas!

Kreontas

713 O kur? Ar tu toks jaunas, kad net nematai, kas vyksta?

Eteoklis

714 Ten, už gynybinių griovių, į kovą!

Kreontas

715 Bet jie nesuskaičiuojami, o mūsų per mažai.

Eteoklis

716 Pažįstu juos. Jie narsūs vien tik žodžiais.

Kreontas

717 Helenai Argo šitaip nenuvertina.

Eteoklis

718 Ko tu bijai? Užliesiu lygumą tuoj jų krauju!

Kreontas

719 Norėčiau, kad taip būtų, bet tai neatrodo lengva.

Eteoklis

720 Bet nelaikysiu gi karių už miesto sienų!

Kreontas

721 Laimėjimą atneš tik apdairumas.

Eteoklis

722 Sakai, kad turime svarstyti kitą būdą?

Kreontas

723 Visus, kiek tik įmanoma, kol dar ne per vėlu.

Eteoklis

724 O jei nakčia užpultume iš pasalų?

Kreontas

725 Jei nepavyks, galėsi išsigelbėt tamsoje.

Eteoklis

726 Naktis visiems vienoda, bet drąsiems ji palankesnė.

Kreontas

727 Nakties tamsa – blogiausias laikas nesėkmei.

Eteoklis

728 O gal užpulti juos, kai jie pietaus?

Kreontas

729 Galbūt išgąsdinsi, bet reikia nugalėti.

Eteoklis

730 Dirks brasta pakankamai gili juos sustabdyti.

Kreontas

731 Niekò nėra geriau už atsargumą.

Eteoklis

732 O kas, jei raitelių puolimą mes surengtume prieš juos?

Kreontas

733 Visa jų stovykla sutvirtinta kovos vežimais.

Eteoklis

734 Tai ką turiu daryti? Atiduoti miestą priešams?

Kreontas

735 Tai aišku, ne. Bandyk naudoti protą.

Eteoklis

736 Turi pasiūlymų, protingesnių nei mano?

Kreontas

737 Septyni vyrai ten, girdėjau...

Eteoklis

738 Ir kas jiems įsakyta, jei jų tiek mažai?

Kreontas

739 ... septynis mūsų bokštus rengias pulti.

Eteoklis

740 Tai ką daryti? Amžinai nelauksiu aš.

Kreontas

741 Ir tu parink septynis vyrus; pastatyk juos prieš vartus.

Eteoklis

742 Kad vadovautų? Ar į dvikovas kad stotų?

Kreontas

743 Kad vadovautų. Ir parink geriausius.

Eteoklis

744 A, supratau: kad jie kliudytų pulti mūsų sienas.

Kreontas

745 Ir padėjėjus jiems paskirk,
nes vienas vyras visko nesužiūri.

Eteoklis

746 Parinkti pagal narsą? O gal apdairumą?

Kreontas

747 Pagal abu; viena be kito nieko verta.

Eteoklis

748 Gerai. Nueisiu tuoj prie septynvarčių sienų,
749 po vada skirsiu ten prie vartų kiekvienu, kaip ir sakai,
750 parinkdamas tokius, kad būtų lygūs priešui.
751 Dabar negaišiu, paminėdamas kiekvieno vardą,
752 nes laiko tam nėra, kai mūsų laukia priešas.
753 Taigi einu, kad neprarasčiau nė akimirkos.
754 Norėčiau ten sutikti savo brolių
755 ir, stojęs dvikovon, jų pasitikti ietimi,
756 ir nužudyti jų, nes jis užpuolė mano žemę.
757 O jeigu man kas nors nutiktų, tu turėsi
758 surengti mano sesės Antigonės
759 ir tavojo sūnaus Haimono vestuves.
760 Jų sužadėtuves patvirtinu dabar.
761 Esi tu brolis mano motinai, tad kam tuščiažodžiauti?
762 Vertai ja rūpinkis ir dėl savęs, ir dėl manęs.
763 Apako mūsų tėvas dėl savosios beprotybės;
764 pats kaltas jis, jo neginu visai.
765 Galbūt ir mus pačius jo prakeikimas pražudys.

766 Vieną dalyką mums dar liko padaryti:
767 paklausti pranašo Teiresijo, ar žino
768 jis kokią pranašystę. Tavo sūnų Menoikėją,
769 tą, kuris turi tavo tėvo vardą, o Kreontai,
770 nusiūsiu, kad Teiresiją atvestų čia.
771 Su tavimi kalbėsis jis mielai,
772 o aš, kadangi niekinau jo pranašystės meną,
773 esu nemalonus jam; man jis gali nekalbėti.
774 O tau ir mūsų miestui štai ką įsakau, Kreontai:
775 jei aš laimėsiu, Polineiko kūno
776 nelaidokite Tėbų žemėje; o jei kas jį palaidos,
777 nubauskite tą mirtimi, net jei tai būtų draugas.
778 Tai tau sakau, Kreontai, o tarnams sakau:
779 atneškite mano ginklus ir šarvus,
780 kad į paskirtą kovą eičiau aš tuoj pat,
781 ir pergalę suteikianti tiesa mane lydės.
782 Melskime Atsargos, tos naudingiausios deivės,
783 kad gelbėtų mūs miestą

Eteoklis išeina.

Choras

784 O Arėjau, nešantis nelaimės! Kodėl taip trokšti kraujo ir mirties?
785 Tai toks nedarnus sąskambis su Bromijo šventėmis.
786 Ne jaunystės meto dailaus šokio rateliams
787 pagal dūdelės kvėpavimą giedi
788 šokėjus žavinčią giesmę;
789 bet šarvuotiems argiečių kariams
790 įkvėpęs kraujo troškimą,

790a vedi prieš Tėbus šią nebylią niūrią eiseną.
791 Ne stirnos kailiu apsilvilkęs su tirsą kratančiu sūkuriu,
792 bet su kovos vežimais ir žirgais
793 skubi prie vandenų Ismeno,
794 įkvėpęs argiečiams,
795 Pasėtųjų ainiams,
795a surengti šarvuotą eiseną
796 prieš sienas šias akmenines,
797 juos bronzą papuošęs.
798 Baisi yra Eridė, toji deivė,
799 kur suteikė skausmus valdovams mūsų žemės,
800 daug kentusiems Labdako palikuonims.

801 Žvėringasis šventosios augmenijos slėni,
802 sniego viršūnėm aukštom Artemidei brangus Kitairone,
803 mirčiai paskirto verčiau niekada tu nebūtum maitinęs
804 vaiko Jokastės, kurio jo namai atsisakė, Oidipo
805 su auksine sagtimi.
806 Ir sparnuotoji mergelė, kalnų pabaisa Sfingė, nebūtų atkeliavus
806a kaip nelaimė mūsų žemei, nešdama kančias
807 savo nedarniomis giesmėmis,
808 kai puolė ji prie mūsų sienų ir nagais
809 sučiupusi jo palikuonis nunešė į amžinąją šviesą,
810 iš požemių Hado pasiūsta
811 Kadmo giminės pražūčiai. Ir vėl nelaiminga kova
812 suvešės tarp Oidipo sūnų
813 po namus ir po miestą.
814 Juk blogis niekada netaps gėriu,
815 kaip ir neteisėti vaikai,
816 motinos skausmas, tėvo suteršimas,

817 kai ji priėmė sūnų į guolį.
818 O Žeme, kartą pagimdei,
819 kaip girdėjau, kaip girdėjau kartą tėvynėje svetimšalių padavimą,
820 iš mintančio žvėrimis drakono raudona skiautere
821 dantų kilusią padermę, tauriausią Tėbų gėdą.
822 Kadaisė į Harmonijos vestuves
823 atkeliavo dangaus sūnūs, ir stojos Tėbų sienos
824 ir bokštai nuo Amfiono lyros garsų
825 prie dviejų upių brastos,
826 kur Dirکہ žolėtąją lygumą,
827 kartu ir Ismenas drėkina.
828 Kai raguotoji pramotė Ijo
829 pagimdė Tėbų karalius,
830 per daugybę palaimingų nutikimų
831-832 mūs miestas pasiekė šlovės viršūnę,
833 Arėjo garbe vainikuotas.

Įeina Teiresijas, vedamas dukters, ir Menoikėjas.

Teiresijas

834 Tad veski, dukterie; tu mano aklai kojai
835 esi tarsi akis, tarsi žvaigždė jūreiviams.
836 Tad eik pirma ir vesk mane lygia žeme,
837 kad nesuklupčiau aš, nusilpęs tavo tėvas.
838 Tvirtai laikyki burtus nekalta ranka,
839 kuriuos aš surinkau, ištyręs paukščių ženklus
840 šventajam skobny, kur sėdėdams pranašauju.
841 Sūnau Kreonto, mielas Menoikėjau, pasakyk,

842 kiek liko kelio iki miesto? Aš einu
843 pas tavo tėvą, bet jau mano sąnariai pavargo;
844 po tokio ilgo kelio sunkiai paeinu.

Kreontas

845 Nenusimink, Teiresijau, jau atėjai,
846 pasiekei saugų uostą tarp draugų. Sūnau,
847 padėk jam, nes po ilgo kelio kaip vežimą
848 iškrauna draugiška ranka, taip mes padėkim ir seneliui.

Teiresijas

849 Tiek to, jau atėjau. Kodėl kvietei mane, Kreontai, taip skubiai?

Kreontas

850 Puikiai atsimenu, kodėl; tačiau pirma
851 sukauk jėgas ir dvasią, nuovargį palik.

Teiresijas

852 Tikrai esu pavargęs, nes iš Erechteidų
853 šalies tik vakar sugrįžau. Ten irgi karas:
854 kariauja prieš Eumolpą jie; aš jiems padėjau
855 ir pergalę lėmiau Kekropo ainiams.
856 Už tai gavau štai šį aukso vainiką,
857 geriausią grobio dalį, atimtą iš priešų.

Kreontas

858 Vainiką tavąjį laikau laimingu ženklų.
859 Kaip tu žinai, ir mus užliejo karo bangos:
860 Danajo ainiai puola Tėbus. Ta kova sunki.
861 Karalius mūsų Eteoklis ką tik stojo
862 į dvikovą prieš mikėniečių vadą,
863 o man įsakė sužinoti iš tavęs,
864 ką turime daryti, kad išgelbėtume miestą.

Kreontas

865 Dėl Eteoklio net burnos aš nepraverčiau,
866 neduočiau pranašystės jam. Bet tau, Kreontai,
867 aš pasakysiu: jau seniai ši žemė serga,
868 dar nuo tada, kai Lajas, nepakludamas dievams,
869 Oidipo susilaukė, vyro savo motei.
870 Krauju aplietas netekimas jo akių
871 buvo dievų sumanymas, Heladei pamoka.
872 Oidipo sūnūs, sugalvoję tai paslėpti, laikui bėgant
873 kad užsimirštų tai – tarsi galėtų kas pabėgti nuo dievų –
874 suklydo taip neišmintingai: nesuteikdami garbės
875 nei laisvės savo tėvui, nelaimingą vyrą
876 užrūstino, ir šis baisius prakeikimus
877 išspjovė jiems, kentėdamas ir įžeistas.
878 Ko aš nepadariau tada? Ir ko nepasakiau,
879 kad neapykantą pajuto man Oidipo sūnūs?
880 Bet laukia jų mirtis nuo vienas kito rankos.
881 Ir žuvusiųjų kūnų tie kalnai,
882 kur susimaišė Argo ir tėbiečių ietys,
883 skaudžius vaitojimus atneš mūsų Tėbų žemei.

884 Ir tau, o nelaimingas mieste, lemta žūti,
885 jei savo žodžiais neįtikinsiu vieno žmogaus.
886 Geriausia, kad nė vienas iš Oidipo palikuonių
887 nebūtų nei karalius, nei pilietis šios šalies.
888 Jie apsėsti. Ir jie sugriaus šį miestą.
889 Kadangi šitas blogis gėriui neįveikiamas,
890 yra ir kitas išsigelbėjimo būdas,
891 bet apie jį kalbėti man nėra saugu.
892 Be to, jis bus skausmingas tiems, kam lemta
893 išgelbėti šį miestą. Taigi aš einu.
894 Likit sveiki. Ir aš, kaip ir kiti piliečiai,
895 patirsiu tokią ateitį, kokia ateis. Nes ką daugiau galiu?

Kreontas

896 Ne, pasilik, senoli.

Teiresijas

896a Nelaikyk manęs.

Kreontas

897 Palauk, kodėl skubi?

Teiresijas

897a Ne aš skubu; skuba lemtis.

Kreontas

898 Sakyk, ką turime daryti? Pranašauk!

Teiresijas

899 Tikrai to nori? Greitai nenorėsi.

Kreontas

900 Išgelbėti tėvynės nenorėsiu? Ką tu čia kalbi?

Teiresijas

901 Tikrai tikrai tu nori tai išgirsti?

Kreontas

902 Ko galima norėti dar labiau?

Teiresijas

903 Tada klausykis mano pranašiškų žodžių.

904 Tačiau pirmiausia aš norėčiau sužinoti,

905 kur Menoikėjas, kuris atvedė mane?

Kreontas

906 Jis stovi čia, visai šalia tavęs.

Teiresijas

907 Tegul išeina jis, kad negirdėtų pranašystės.

Kreontas

908 Saugoti paslaptis mano sūnus mokės.

Teiresijas

909 Tikrai to nori, kad kalbėčiau jo akivaizdoj?

Kreontas

910 Jis džiaugtųsi išgirdęs mūsų išsigelbėjimą.

Teiresijas

911 Tada klausyk, ką skelbia mano pranašystė,

912 ir ką darydami išgelbėsite Kadmo miestą:

913 turi tu paaukoti Menoikėją dėl tėvynės,

914 taip, savo sūnų, nes tu pats šaukies likimo.

Kreontas

915 Ką tu kalbi? Ką pasakei, senoli?!

Teiresijas

916 Aš pasakiau taip, kaip yra, ir tai turi daryti.

Kreontas

917 Tais keliais žodžiais šitiek blogio pasakei!

Teiresijas

918 Tau blogio, o tėvynei išganingo gėrio.

Kreontas

919 Aš negirdėjau! Ir nesiklausiau! Ir man nerūpi miestas!

Teiresijas

920 Jis nebėra tas pats Kreontas. Jis išsižada savęs.

Kreontas

921 Keliauk ramiai. Nereikia tavo pranaysčių.

Teiresijas

922 Teisybė jau nebesvarbi, nes ji tave įskaudino?

Kreontas

923 Maldauju, vardan tavo žilo plauko!..

Teiresijas

924 Kodėl manęs maldauji? Juk maldauji blogio.

Kreontas

925 Tylėk! Niekam mieste nepasakok šitų dalykų!

Teiresijas

926 Prašai, kad elgčiaus neteisingai. Netylėsiu.

Kreontas

927 Ir ką darysi? Nužudysi mano vaiką?

Teiresijas

928 Ne aš tai spręsiu. Aš tik pasakysiu.

Kreontas

929 Iš kur atėjo šitas blogis man ir mano sūnui?

Teiresijas

930 Tu klausi pagrįstai; ir pagrįstai turėtum reikalauti

931 įrodymų iš mano pusės. Oloje, kur Žemės vaikas

932 drakonas saugojo kadaise Dirksės šaltinius,

933 jis turi būti paaukotas! Duok jo kraują Žemei,

934 kaip Kadmo auką dėl Arėjo pykčio,

935 kuris nuo amžių keršija už Žemės vaiko žūtį.

936 Kai tai atliksite, Arėjas pereis jūsų pusėn,
937 o Žemė, kaip už vaisių vaisių, taip už kraują
938 išgėrusi mirtingą kraują, taps jums palanki.
939 Kadaisė ji pagimdė auksašalmių Pasėtųjų gentį.
940 Tad mirti turi tas, kas kilęs iš drakono
941 dantų; o tu likai mums paskutinis

942 iš Pasėtųjų giminės. Vienintelis
943 nesumaišyto kraujo, ir iš motinos, ir tėvo pusės,
944 tu ir tavieji sūnūs. Haimono vedybos
945 padarė jį netinkamą: jis nebėra nekaltas.
946 Net jei dar negulėjo su žmona, vis tiek, jis turi žmoną.
947 O šis, nekaltas, jei bus paaukotas miestui,
948 galės išgelbėti tėvynę savo mirtimi,
949 apkartinti Adrastui ir argiečiams sugrįžimą,
950 juodąją mirtį sviesdamas jiems į akis,
951 o Tėbams – šlovę. Taigi rinkis iš dviejų lemčių:
952 ar savo sūnų gelbėti, ar savo miestą.

953 Dabar jau viską išgirdai. Dukrele, vesk namo.
954 Juk tas, kas verčias pranašavimo menu,
955 yra neišmintingas: jei išpranašaus ką bloga,
956 nekenčiamas taps tiems, kuriems išpranašavo;
957 o jei iš gailėsčio melu pagražins pranašystę,
958 pažeis dievų įstatymą. Todėl tik vienas Foibas
959 žmonėms turėtų pranašauti. Jis nebijo nieko.

Choro vadovė

960 O Kreontai, kodėl tu tyli, kodėl neištari žodžio?

961 Ir aš ne mažiau sukrėsta.

Kreontas

962 Ir ką galėčiau pasakyti? Man juk viskas aišku.

963 Aš niekada neleisiu šitokios nelaimės,

964 kad mano vaikas būtų paaukotas miestui.

965 Vaikus mylėti įgimta visiems žmonėms,

966 neduotų niekas nužudyt savo sūnaus.

967 Nenoriu pagarbos iš tų, kas žudo mano vaiką.

968 Aš pats – juk mano amžus jau brandus –

969 galėčiau mirti dėl tėvynės, jei taip reikia.

970 Bet eikš dabar, sūnau. Kol dar visi nesužinojo,

971 pamiršęs tas klaikias žiniuonių pranašystes,

972 bėk kaip gali greičiau iš šios šalies!

973 Jis pasakys valdytojams ir karvedžiams,

974 septynerius vartus apėjęs ir sargybinius,

975 bet jei nedelsime, tu išsigelbėsi;

976 jei pavėluosi, žūsime mes ir tau teks mirti.

Menoikėjas

977 Tai kur man bėgt? Į kokį miestą? Pas kokius draugus?

Kreontas

978 Kaip galima toliau nuo šios šalies.

Menoikėjas

979 Nurodyk vietą man, o aš paklusu.

Kreontas

980 Praėjęs Delfus...

Menoikėjas

980a Kur tada, o tėve?

Kreontas

981 Į aitolų šalį.

Menoikėjas

981a O kur iš jos?

Kreontas

982 Tesprotų žemėn.

Menoikėjas

982a Prie šventojo Dodonės slenksčio?

Kreontas

983 Taip, teisingai.

Menoikėjas

983a Ir kas man ten padės?

Kreontas

984 Dievybė, lydinti tave.

Menoikėjas

984a Iš ko aš pragyvensiu?

Kreontas

985 Aš tau duosiu aukso.

Menoikėjas

985a Tėve, tu gerai sakai.

986 Dabar jau eik. Aš tavo seserį dar aplankysiu,

987 Jokastę, žindžiusią mane dar kūdikį,

988 kada, mamos netekęs, aš likau našlaitis.

989 Tik atsisveikinsiu su ja ir leisiuosi į kelią.

990 Bet eik dabar, neužlaikyk manęs.

Kreontas išeina.

991 Merginos, kaip gerai nuraminau aš tėvą,

992 gudriai jam pamelavęs, kad pasiekčiau savo.

993 Išsiunčia jis mane ir miestui nepalikdamas vilties,
994 ir pasiduodamas bailumui. Tai atleistina senukui,
995 bet man tai neatleistina tikrai,
996 jei tapsiu išdavikas tos šalies, kuri mane pagimdė.
997 Taigi žinokit: aš einu ir išvaduosiu miestą,
998 gyvybę paaukosiu savo žemei!
999 Juk tai gėdinga: tie, kur pranašystės neįpareigoti
1000 ir visiškai neverčiami dievų lemties,
1001 skydas į skydą stovi čia ir nesibaimina mirties,
1002 kovodami už savo šalį priešais miesto bokštus,
1003 o aš, išdavęs savo tėvą, savo brolių
1004 ir savo miestą, bėgčiau kaip bailys!
1005 Kur begyvenčiau, aš atrodysiu niekingas.

1006 Prisiekiu Dzeusu ir jo žvaigždėmis, ir kruvinu Arėju,
1007 kuris kadaise išaugino Pasėtuosius,
1008 iš žemės gimusius valdovus šios šalies,
1009 kad esiu ir, pakilęs ant aukščiausios miesto sienos,
1010 pasiaukosiu, ir į tamsiąją drakono irštą,
1011 kur pranašas nurodė, liesis mano kraujas.
1012 Išgelbėsiu taip savo šalį. Viską pasakiau.
1013 Taigi žengiu padovanoti miestui savo mirtį,
1014 nemažą dovaną, kuri pagydys mano žemę.
1015 O jei kiekvienas, kokį išgali paėmęs
1016 naudingą gėrį, jį išstobulintų ir nuneštų
1017 į bendrąjį tėvynės išdą, tai mažiau blogybių
1018 patirtų miestai ir galiausiai suklestėtų.

Menoikėjas išeina.

Choras

- 1019 Atėjai, atėjai,
1019a sparnuotoji pabaisa, pagimdyta žemės
1020 ir požemių gyvatės,
1021 Kadmo ainių žudike,
1022 kupina pražūties, kupina vaitojimų,
1023 pusiau mergelė,
1024 pražūtinga pabaisa
1024a plasnojančiais sparnais,
1025 grobuonio nagais;
1026 tu, kuri kadaise Dirks
1027 buveinėse jaunuolius pražudydama
1028 savo giesme be lyros,
1029 pražūtinga Erinija,
1030 atnešei, atnešei skausmus tėvynei,
1031 sėjančius mirtį. Sėjantis mirtį
1032 dievas buvo tas, kuris tai lėmė.
1033 Motinų aimanos,
1034 mergelių aimanos
1035 aidėjo namuose;
1036 raudų šauksmai,
1036a raudų giesmės
1037 skambėjo viena po kitos
1038 po visą miestą.
1039 Griaustiniui vaitojimo
1040 aidas prilygo,
1041 kai mieste pražudydavo
1042 sparnuota mergelė kurį nors iš vyrų.

1043 Galiausiai atėjo
1043a Pitijos siūstas
1044 nelaimingas Oidipas
1045 į šią Tėbų žemę;
1045a tada kaip džiaugsmas, vėliau kaip negandas,
1046 nes nelemtomis vedybomis
1047 su motina, nelaimingasis,
1048 įminęs pergalingai
1049 mįslę, susijungė,
1050 suteršdamas miestą.
1051 Prakeikdamas sūnus,
1052 juos privertė stoti
1053 į nekenčiamą kovą.
1054 Šloviname, šloviname
1055 tą, kuris eina į mirtį
1056 dėl gimtinės žemės,
1057 Kreontui palikęs ašaras,
1058 o septynbokštėms mūsų sienoms
1059 pergalės vainiką.
1060 O, kad būtume tokios motinos,
1060a o, kad turėtume tokius sūnus,
1061 mieloji Palade, kuri drakono kraują
1062 taikliu akmeniu praliejai,
1063 įkvėpusi Kadmą
1064 stoti į kovą,
1065 dėl kurios užliejo šią žemę
1066 vienos iš dievybių prakeiksmas.

Įeina pirmasis pasiuntinys.

Pasiuntinys

- 1067 Klausykite! Ar kas yra prie rūmų vartų?
1068 Atidarykite! Pakvieskite Jokastę!
1069 Klausykite! Šaukiu dar kartą. Nors ir delsiat,
1070 išeikite! Klausyk, šlovingoji Oidipo žmona,
1071 užbaigusi raudas ir gedulingas ašaras.

Įeina Jokastė.

Jokastė

- 1072 Mielasis drauge, juk neatnešei žinios,
1073 kad žuvo Eteoklis, tas, kurį tu gynei,
1074 žygiuodamas šalia, kad saugotum nuo priešų iečių?
1075 Tai kokią žinią vis dėlto tu man neši?
1076 Ar gyvas mano vaikas, ar jau žuvo? Atsakyk!

Pasiuntinys

- 1077 Jis gyvas. Nebijok dėl šito, būk rami.

Jokastė

- 1078 Kaip laikos miesto sienos, septyni jų bokštai?

Šauklys

- 1079 Nepaliesi; ir neapiplėštas mūs miestas.

Jokastė

1080 Bet jiems nuo Argo iečių buvo kilusi grėsmė?

Pasiuntinys

1081 Pavojus buvo jau arti, tačiau Arėjas Kadmo

1082 stipresnis pasirodė už Mikėnų ietį.

Jokastė

1083 Dar tai man pasakyki, dėl dievų, ar Polineikas

1084 dar gyvas? Regi saulės šviesą? Man tik tai svarbu.

Pasiuntinys

1085 Abu tavieji sūnūs dar gyvi kol kas.

Jokastė

1086 Telaimina dievai! Ir kaip gi jums pavyko

1087 atmušti Argo ietį nuo mūsų miesto vartų,

1088 kai patys buvot bokšte apsupti? Viską apsakyk,

1089 o aš nuėjus nuraminsiu akląjį senolį.

Pasiuntinys

1090 Kada sūnus Kreonto, mirdams už tėvynę,

1091 ant miesto sienų stojęs, juodadiržį kardą

1092 įsmeigė sau į gerklę, kad pasiaukotų,

1093 tavo sūnus septynetą būrių su jų vadais
1094 septyneriuosna vartuosna pastatė gintis nuo argiečių,
1095 ir raitelius prieš raitelius pastatė,
1096 ir hoplitus prieš pėstininkus išrikiavo,
1097 kad taip bet kokiai silpnai miesto sienos vietai
1098 pagalba būtų kuo arčiau. Tada nuo bokštų
1099 išvydome kariauną baltaskydę Argo,
1100 paliekančią Teumesą; netoli gynybos griovio
1101 bėgte ji puolė mūsų Kadmo miestą.
1102 Jų kovos šūkis iš toli ir mūs trimitai
1103 nuo miesto sienų suskambėjo tuo pačiu metu.

1104 Prie Nėjo vartų pirmas atvedė Partenopajas
1105 grėsmingą būrį skydais suremtais,
1106 medžioklės Atalantės palikuonis,
1107 o vidury jo skydo buvo pavaizduota,
1108 kaip Atalantė strėlėmis nudobia
1109 aitolų šerną. O tada prie Proito vartų
1110 jau pranašas Amfiarajas priartėjo.
1111 Jis gyvulius aukosimus gabeno vežime;
1112 jo skydas buvo santūrus, be jokio ženklo.

1113 O prie Ogigiškųjų vartų karvedys Hipomedontas
1114 patraukė; skydo vidury spindėjo ženklas:
1115 tai buvo Visaregis Argas, nusagstytas akimis,
1116 dalis akių atmerktos, tarsi patenkančios žvaigždės,
1117 dalis, kaip žvaigždės nusileidusios, užmerktos;
1118 jis taip atrodė ir tada, kai buvo jau negyvas.

1119 Prie Homolojo vartų puolantiesiems vadovavo

1120 Tidėjas, padabinęs skydą liūto kailiu,
1121 su gąsdinančiais karčiais, o dešinėje
1122 jis nešė deglą kaip titanas Prometėjas, kad padegtų miestą.

1123 Tavasis Polineikas buvo prie Šaltinio vartų,
1124 o ant jo skydo buvo ženklas: Potnijos žirgai
1125 šuoliavo nartūs, nes kažin koks mechanizmas
1126 judėti vertė juos, jo sukamas ranka,
1127 tad jie atrodė gąsdinančiai, it pasiutę.

1128 Nenusileidžiantis Arėjui, prie Elektros vartų
1129 savajam būriui vadovavo Kapanėjas;
1130 ant geležinės skydo nugaros toks buvo ženklas:
1131 gigantas, žemės pagimdytas, ant pečių
1132 ten nešė visą miestą, su šaknim išrautą,
1133 tarsi užuominą, kas laukia mūsų Tėbų.

1134 Adrastas kovėsi prie septintųjų vartų;
1135 šimtas gyvačių buvo pavaizduotos ant jo skydo,
1136 kairiaja laikomo ranka; tarp jų dar matėm hidrą,
1137 argiečių simbolį; nuo miesto sienų
1138 nasrai gyvačių griebė Kadmo sūnus.
1139 Aš juos visus gerai galėjau apžiūrėti,
1140 nešiodamas naujienas dalinių vadams.

1141 Pirmiausia kovėmės lankais ir svaidėm ietis,
1142 ir iš laidynių svaidėm triuškinančius akmenis;
1143 kai pasirodė, kad jau laimim kovoje,
1144 Tidėjas, ir su juo tavo sūnus, sušuko:
1145 „Danajų sūnūs, kol dar jūsų nesutraiškė

1146 jų šūviai, ko gi delsiat pulti jų vartus?
1147 Visi kartu, pėstieji, raiteliai, kovos vežimai!“
1148 Išgirdę šį įsakymą, jie nedelsė;
1149 daugelis mūsų krito, apsipildami krauju;
1150 ir būtum mačius, kaip mūsiškiai miršta,
1151 nuo sienų krisdami, it nelaimingi akrobatai;
1152 Pagirdė sausą žemę jie savu krauju.

1153 O Atalantės vaikas, pats arkadas, ne argietis,
1154 kaip viesulas prie vartų puolė su šauksmu,
1155 kad ugnimi ir kirviais reikia griauti miestą.
1156 Jo įsiūtį sustabdė jūrų dievo vaikas,
1157 Periklimenas, jam užvertęs ant galvos
1158 vežimo dydžio akmenį nuo miesto sienos,
1159 suskaldydams jo šviesiaplaukę galvą; per siūles
1160 suskilo kaukolė, skruostus užliejo kraujas;
1161 jis niekada jau gyvas nebegrįš pas motiną,
1162 tą gražiaplaukę dukrą Mainalo kalnų.

1163 Pamatęs, kad šie vartai ginami sėkmingai,
1164 tavo sūnus nuėjo prie kitų, o aš sekiau.
1165 Mačiau Tidėją ir jo skydnešius gausius
1166 aitolų ietis svaidančius į mūsų kuorus,
1167 taikančius į angas, taip kad pabūgę
1168 mūsiškiai traukėsi nuo sienų; tačiau jis,
1169 tavo sūnus, kaip kad medžiotojas šunis
1170 paragina, taip jis karius gražino vėl ant sienų.
1171 Sutvarkę šiuos, patraukėm į kitus vartus.
1172 O Kapanėjo įsiūtį kaip aš galėčiau apsakyti?
1173 Jis nešės aukštas puolamąsias kopėčias

1174 ir artinosi, šaukdamas besaikes pagyras,
1175 kad net šventa Dzeuso ugnis nesutrukdys
1176 iš pamatų sugriauti bokštų ir užimti miesto.
1177 Jis taip kalbėjo, eidamas po akmenų kruša,
1178 ir lipo vis aukščiau, pridengęs galvą skydu,
1179 gražiai drožtom pakopom kildamas viršun.
1180 Bet kai viršūnėje jau lipo per turėklą,
1181 jį Dzeusas trenkė žaibu! Sudrebėjo žemė
1182 ir baimė apėmė visus. Nuo kopėčių viršaus
1183 nuskriejo į šalis jo kūno dalys:
1184 galva Olimpo link, o kraujas liejos žemėn,
1185 rankos ir kojos sukosi kaip Iksiono ratas;
1186 ant žemės tėškėsi liepsnojantis lavonas.

1187 Adrastas kai pamatė nepalankų Dzeuso ženklą,
1188 patraukė Argo pajėgas kitapus griovio,
1189 o mūs kariai, išvydę Dzeuso palankumą,
1190 tuoj į puolimą perėjo kovos vežimais,
1191 o raiteliai iš karto į argiečių skydus
1192 paleido savo ietis; visa tai vienu metu.
1193 Ir priešai žuvo, iš vežimų krisdami,
1194 ir skraidė ratai, ašys trenkės į ašis,
1195 lavonai ant lavonų virto tuo pačiu metu.
1196 Taigi išsaugojome bokštus nesugriautus,
1197 bent jau šiandieną, o ar bus laiminga
1198 ši žemė ir toliau, nulems vieni dievai.
1199 Bet šiandien ją apgynė vienas iš dievų.

Choro vadovė

1200 Koks gėris yra pergalė! Ir jei dievai
1201 palankesni mums tapo, tai ir aš laiminga.

Jokastė

1202 Dievai palankūs mums ir šypsosi lemtis:
1203 mano vaikai gyvi ir vėl saugi šalis.
1204 Iš mano santuokos Kreontas, regis, gėrio nepatyrė,
1205 ir iš Oidipo nelaimingojo kančių.
1206 Prarado sūnų jis; bet miestui tai sėkmė,
1207 o jam pačiam nelaimė. Bet dabar sakyk,
1208 ką ruošiasi toliau daryti mano sūnūs?

Pasiuntinys

1209 Tiek to. Kol kas viskas gerai su jais.

Jokastė

1210 Įtartinau kalbi. Man tai nėra „tiek to“.

Pasiuntinys

1211 Ar tau kas nors svarbiau už tai, kad sūnūs saugūs?

Jokastė

1212 Taip: sužinot, kaip viskas klostysis toliau.

Pasiuntinys

1213 Jau leisk man eit. Tavo sūnus be padėjėjo likęs.

Jokastė

1214 Kažkokį blogį tu bandai paslėpti miglose.

Pasiuntinys

1215 Nenoriu aš blogų žinių pridurti prie gerų.

Jokastė

1216 Tau teks. Nebent mokėtum skristi ir pabėgtum oru.

Pasiuntinys

1217 Deja deja! Kodėl neleidai eiti po geros žinios,

1218 bet privertei kartu pranešt ir blogą?

1219 Tavieji sūnūs (o gėdingas nutrūkgalviškume!)

1220 ruošiasi kautis dvikovoje, o kariuomenės stebės.

1221 Jie ištarė argiečiams, o taip pat ir Kadmo ainiams

1222 žodžius, kurių norėčiau, kad nebūt ištarę.

1223 Stovėdamas ant aukšto bokšto, Eteoklis

1224 įsakė, kad visa kariuomenė nutiltų,

1225 ir tarė: „O Heladės žemės karvedžiai,

1226 danajų didvyriai, kurie čia atžygiavot,

1227 ir tu, o Kadmo taūta, nei dėl Polineiko,

1228 nei dėl manęs gyvybių neaukokite!

1229 nuo šio pavojaus aš jus išvaduosiu pats

1230 ir susikausiu pats su broliu viens prieš vieną.
1231 Ir jei nukausiu jį, valdysiu visą palikimą.
1232 Jei būsiu nugalėtas, atiduosiu viską jam.
1233 O jūs, argiečiai, taikiai grįžkit savo žemėn,
1234 gyvybių nepalikę žemėje šioje;
1235 ir Pasėtųjų žuvo jau užtektinai.“
1236 Taip jis kalbėjo. O tavasis Polineikas,
1237 išėjęs priekin, pritarė pasiūlymui.
1238 Visi argiečiai irgi šaukė pritarimą,
1239 o Kadmo vyrai irgi gyrė jo žodžius.
1240 Šiom sąlygom tada sudarė jie paliaubas;
1241 jas priesaika sutvirtino karių vadai.

1242 Iš karto apsilvilo bronziniais šarvais
1243 abu jaunuoliai, senojo Oidipo sūnūs.
1244 Draugai padėjo jiems: mūsų valdovui Pasėtųjų
1245 kilniausi, o anam – Danajo ainių karvedžiai.
1246 Stovėjo akinančiai įspūdingi jie,
1247 susmeigti ietis viens į kitą degė troškimu.
1248 Prieidami prie vieno ir prie kito jų draugai
1249 juos dąsino kalbėdami tokius žodžius:
1250 „O Polineikai, Dzeuso atvaizdą kaip pergalės trofėjų
1251 tau lemta pastatyti ir suteikti Argui šlovę.“
1252 „O Eteokli, tu dėl miesto savojo kovoji;
1253 jei nugalėsi, teisėtai laikysi skeptrą.“
1254 Tokius žodžius kalbėjo, ragindami juos į kovą.
1255 Žyniai avis aukojo ir, stebėdami liepsnas,
1256 pajuto drėgną dūmą, kuris bloga lemia,
1257 ir aukštus liežuvius liepsnos, kurie dvejojai
1258 ir pergalę, ir pražūtį išpranašauja.

1259 Bet jei turi tu galią arba išminties žodžius,
1260 ar užkeikimą, tada eik ir sulaikyk vaikus
1261 nuo šios baisios kovos, nes tai pavojus didis.
1262 Iš šios kovos tu tegali laimėti ašaras,
1263 praradusi abu vaikus per vieną dieną.

Pasiuntinys išeina. Įeina Antigonė.

Jokastė

1264 Dukrele Antigone, jau išeiki iš namų!
1265 Ne metas šokiams ir mergaitiškiems žaidimams,
1266 kai ši išbandymą mums atsiuntė dievai.
1267 Dabar narsiuosius vyrus, tavo brolius,
1268 ir tu, ir tavo motina, privalom sustabdyti,
1269 kad jiems netektų žūti nuo viens kito rankos.

Antigonė

1270 O motina, kokias naujas nelaimės
1271 skelbi tu šių namų draugams?

Jokastė

1272 Mirtis, dukrele, gresia tavo broliams.

Antigonė

1273 Ką tu kalbi?

Jokastė

1273a Jie stojo dvikovon.

Antigonė

1274 O varge! Ką dabar sakysi?

Jokastė

1274a Skaudi naujiena, betgi eik dabar.

Antigonė

1275 Kur? Į mergaičių kambarius?

Jokastė

1275a Į mūšio lauką.

Antigonė

1276 Aš bijau minios.

Jokastė

1276a Dabar neverta būti droviai.

Antigonė

1277 Ir ką darysiu ten?

Jokastė

1277a Nutrauksi brolių kovą.

Antigonė

1278 Bet kaip, o motina?

Jokastė

1278a Kartu su manimi puli prieš juos ant kelių.

Antigonė

1279 Tad vesk mane. Neverta delsti.

Jokastė

1280 Skubėki, mano dukterie! Nes jei suspėsiu

1281 savo vaikus prieš kovą sustabdyti, dar gyvensiu;

1282 o jei jie mirs, su jais numirsiu aš.

Jokastė ir Antigonė išeina.

Choras

1283 O varge, varge! Nerimas baisus,

- 1284-1285 nerimas apėmęs mano sielą. Mano kūnas virpa
1286 iš gailesčio, gailesčio
1287 nelaimingai motinai.
1288 Iš dviejų sūnų, kuris
1289 kurio pralies kraują?..
1290 O, vargai! O Dzeusai, o Žeme!
1291-1292 Brolio kūnas, brolio gyvybė,
1293 brolio krauju aptaškytas skydas.
1294 Vargšė aš, vargšė,
1295 kurį iš jų mirusį apraudosiu?
- 1296 O Žeme! O Žeme! Du broliai žvėrys,
1297 pražūtingos sielos, kratančios ietis,
1298 kritusį priešą
1299 greitai sulaistys krauju.
1300 Nelaimingieji, kodėl jie sumanė
1301 šią dvikovą?
1302 Svetimšalės balsu raudosiu raudą,
1303 su ašaromis žuvusių gedėdama.
1304 Jų lemtis arti mirties;
1305 išauštanti diena nuspręs jų likimą.
1306 Nelemtos šios žudynės dėl Erinijų.

Choro vadovė

- 1307 Betgi aš regiu Kreontą, niūrų tarsi debesis,
1308-1309 einantį dabar link mūsų; tad nutrauksiu jau raudas.

Kreontas

1310 O varge, ką daryti? Ką man apraudoti?
1311 Save ar savo miestą, kurį apgaubė migla,
1312 kokia palydi plaukiančius per Acherontą?
1313 Mano sūnus atidavė gyvybę savo žemei,
1314 pelnydamas sau šlovę, o man skausmą.
1315 Pasiaukojusiojo kūną ką tik savo rankomis
1316 pakėliau nuo drakono akmenų ir parnešiau.
1317 Visi namai vaitoja; dabar aš ateinu,
1318 nejaunas brolis pas nejauną seserį Jokastę,
1319 kad ji nupraustų mano vaiko kūną.
1320 Kai gerbiam mirusį, tai mes, gyvieji,
1321 kartu pagerbiame ir mirusiųjų dievą.

Choro vadovė

1322 Išėjo iš namų tavo sesuo, Kreontai,
1323 kartu su ja ir Antigonė, jos duktė.

Kreontas

1324 Kur jos nuėjo? Kas nutiko, pasakyk.

Choro vadovė

1325 Išgirdo ji, kad sūnūs stojo dvikovon
1326 išspręsti ginčo dėl karališkų namų.

Kreontas

1327 Ką tu kalbi? Rūpindamasis kūnu žuvusio sūnaus

1328 aš negirdėjau šių naujienų.

Choro vadovė

1329 Tavo sesuo išėjo jau senokai.

1330 Manau, kad mirtina kova, Kreontai,

1331 vaikams Oidipo jau baigta.

Kreontas

1332 Deja! Atrodo, ženklą jau matau,

1333 šio pasiuntinio veidą niūrų,

1334 kuris ateina, kad papasakotų viską.

Įeina antrasis pasiuntinys.

Pasiuntinys

1335 O varge, ką galiu aš pasakyti, ką gi apraudoti?

Kreontas

1336 Deja, tavo kalbos pradžia neteikia mums vilčių.

Pasiuntinys

1337 O varge, tai sakau dar kartą. Žinios, kur nešu, siaubingos.

Kreontas

1338 Greta kitų siaubingų įvykių. Tai kokios žinios?

Pasiuntinys

1339 Tavo sesers vaikai nebegyvi, Kreontai.

Kreontas

1340 Varge!

1341 Kokias siaubingas žinias miestui ir man neši!

1342 Oidipo rūmai, ar girdėjot šias žinias,

1343 kad sūnus žuvo nuo bendros lemties?

Choro vadovė

1344 Pravirtų jie, jeigu mokėtų jausti.

Kreontas

1345 O varge! O baisi nelaimė!

1346 O vargšas aš, o nelaimingas!

Pasiuntinys

1347 O, jei žinotum ir kitas nelaimes, greta šių.

Kreontas

1348 Ar gali būti baisesnių žinių nei šios?

Pasiuntinys

1349 Tavo sesuo taip pat nebegyva su jais.

Choras

1350 Raudokite, raudokite iš skausmo,
1351 grąžykite baltąsias rankas!

Kreontas

1352 Vargše Jokaste, kokią pabaigą vedybų ir gyvenimo
1353 tau nulėmė Sfingės mįslė!
1354 Kaip išsipildė abiejų sūnų žūtim
1355 Oidipo prakeikimas? Apsakyki man.

Pasiuntinys

1356 Kad mums pasisekė apginti miesto bokštus,
1357 tu jau žinai, nes miesto sienos netoli,
1358 tad šitos žinios greitai pasiekė tave.
1359 O kai variniais kūnus papuošė šarvais
1360 jaunieji senojo Oidipo sūnūs,
1361 jie atsistojo tarp kariuomenių dviejų,
1362 abu vadai, abu narsieji kavedžiai,
1363 kad susikautų dvikovoje viens prieš vieną.
1364 Pažvelgęs Argo pusėn, meldės Polineikas:
1365 „Viešpate Hera, tau aš priklausau, kadangi
1366 Adrasto dukterį vedžiau ir tavo žemėj gyvenu;

1367 tad leisk man nužudyti brolių! Mano dešinė
1368 tegul įveiks jį ir pralies jo kraują!“
1369 Jis meldė gėdingiausios pergalės, prieš brolių.
1370 Daugeliui tai girdėjusių ištryško ašaros,
1371 ir daugelis nejaukiai susižvalgė.
1372 O Eteoklis, į Paladės auksaietės
1373 šventyklą žvelgdamas, taip meldėsi: „O Dzeuso dukterie,
1374 duok šia ranka man sviesti pergalingą ietį
1375 ir persmeigti krūtinę mano broliui,
1376 ir nužudyti tą, kas puolė mano šalį.“

1377 Ir kai tirėniško trimito aidas, tarsi blyksnis,
1378 jiems davė ženklą kruvinajai kovai,
1379 įnirtę broliai puolė vienas kitą.
1380 Tarsi šernai, žiauriausias iltis išgalandę,
1381 jie susikibo; ant jų skruostų rodės putos.
1382 Jie svaidė ietis, bet, kai susigūždavo už skydo,
1383 nuslysdavo jų nesužeidus geležis;
1384 o kai už skydo pamatydavo viens kito akį,
1385 tuoj taikėsi į ją, tikėdamiesi, kad suspės.
1386 Bet taip atsargiai abu žvalgėsi pro skydus,
1387 kad nesuspėdavo pataikyt ieties smaigalys.
1388 Žiūrovus pylė prakaitas labiau negu kovotojus,
1389 toks buvo nerimas dėl besikaunančių draugų.

1390 Po kojom Eteokliui pasipainiojo akmuo;
1391 paspirdamas jį, skydu kojos jis ne pridengė,
1392 o Polineikas nusitaikė ietimi į ją,
1393 palankią progą jį sužeisti pastebėjęs,
1394 ir Eteoklio blauzdą Ago ietis pervėrė;

1395 džiugiai sušuko Danaidų kariauna;
1396 o šis, matydamas ne pridengtą jo petį,
1397 nos sužeistas, tuoj Polineikui į krūtinę
1398 mėgino smeigti ietį, šitaip sugražinęs
1399 Kadmo piliečiams džiaugsmą. Bet nulūžo ietis.
1400 Netekęs ginklo, Eteoklis traukėsi,
1401 tada, pakėlęs akmenį, juo smogė,
1402 sulaužydamas priešo ietį; jie vėl tapo lygūs,
1403 abu netekę savo iečių kovoje.

1404 Tada, abu sučiupę rankenas kardų,
1405 jie susidūrė ir, daužydami skydais,
1406 kovojo įnirtingai ir toliau.
1407 Bet Eteoklis panaudojo tą tesališką gudrybę,
1408 kuriai tikriausiai buvo matęs toj šaly:
1409 kiek atsitraukęs, vengdamas susidūrimo,
1410 pritūpdamas jis atitraukė kairę koją,
1411 bet atidžiai stebėjo priešo papilvę;
1412 ir, žengęs dešiniąją koją, smeigė ginklą
1413 priešui į bambą, perverdams iki slankstelių.
1414 Sulinko, tampomas siaubingų traukulių,
1415 ir krito Polineikas, apsipildamas krauju.
1416 O šis, manydamas, kad pergalė jau galutinė,
1417 numetęs kardą, ėmė plėsti brolio šarvą,
1418 daugiau nebesisaugodamas visiškai.
1419 Tai buvo jo klaida, nes brolis dar kvėpavo,
1420 ir, nors ir skaudžiai griuęs, tebelaikė kardą.
1421 Nors kritęs pirmas, Polineikas iš paskutiniųjų
1422 į kepenis susmeigė ginklą Eteokliui.
1423 Dantim sukandę žemę greta vienas kito

1424 jie krito, taip ir neišsprendę, kas valdys.

Choro vadovė

1425 Vaje, Oidipai, apverkiu tavas kančias.

1426 Atrodo, kad įvykdė prakeikimą tau dievai.

Pasiuntinys

1427 Dabar klausyk, kokia nelaimė buvo dar vėliau.

1428 Kai jos du sūnus krito ir gulėjo mirdami,

1429 pripuolė nelaiminga motina prie jų;

1430 kartu du dukteria ji atskubėjo bėgdama.

1431 Išvydusi jų mirtį nešančias žaizdas

1432 ji suvaitojo: „O vaikai, pavėlavau

1433 aš jums padėti!“ Apkabindama tai vieną,

1434 tai kitą, ji raudėjo, prisimindama jų kūdikystę.

1435 Kartu su motina raudėjo jų sesuo:

1436 „Mamos globėjai, taip ir nepamatę

1437 mano vedybų, o brangiausi broliai!“ Iš krūtinės

1438 mirties atodūšį iškvėpdams viešpats Eteoklis

1439 išgirdęs motiną, ją palytėjo kruvina ranka,

1440 ištarti žodžių jau nepajėgė, tik akimis

1441 ir ašaromis jai parodė savo meilę.

1442 O Polineikas dar kvėpavo ir, pamatęs sesę

1443 ir seną motiną, pasakė šiuos žodžius:

1444 „Mes žuvome, o motina. Tavęs man gaila,

1445 ir šios sesers, ir nebegyvo brolio.

1446 Aš jį mylėjau; nors ir priešą, bet vis tiek mylėjau.

1447 Palaidokit mane, o motina ir tu, o sese,

1448 gimtinės žemėje, ir rūstaujantį miestą
1449 prašykit man atleisti, kad gimtosios žemės
1450 aš gaučiau nors truputį, net jei praradau ją visą.
1451 Užmerki, mama, man akis sava ranka“
1452 – jis pats uždėjo ranką jos sau ant akių, –
1453 „ir likit sveikos, nes mane jau apima tamsa.“

1454 Taip nelaiminguosius gyvenimus jie užbaigė kartu.
1455 O motina, kai tik pamatė, kad jie negyvi,
1456 sielvarto apimta, staiga ištraukė iš lavono kardą
1457 ir žengė šiurpų žingsnį: sau į kaklą
1458 įsmeigė ašmenis, ir štai su mylimaisiais
1459 ji guli negyva, juos apkabinusi abu.

1460 Kariai tada pašokę puolė ginčytis,
1461 mūsiškiai sakė, kad tai mūsų vadas nugalėjo,
1462 o priešai šaukė, kad ne jis. Ginčijosi ir karvedžiai:
1463 sakė vieni, kad pirmas priešą sužeidė juk Polineikas,
1464 kiti, kad nelaimėjo niekas, jei abu jie negyvi.
1465 O Antigonė tuo metu nuėjo.
1466 Jau priešai griebės ginklo, bet kadmiečių apdairumas
1467 taip lėmė, kad šarvų nebuvom nusiėmę;
1468 staiga užklupom dar besišarvuojančią
1469 Argo kariuomenę ir niekas neatlaikė,
1470 ir bėgančiųjų prisipildė lyguma,
1471 daugybės žūstančiųjų kraujas
1472 varvėjo nuo mūsų iečių. Kai laimėjom kovą,
1473 vieni pastatė Dzeuso atvaizdą atminti pergalei,
1474 kiti surinko skydus žuvusių argiečių
1475 ir šitą kovos grobį nešėsi į miestą,

1476 o dar kiti, kartu ir Antigonė, nešė
1477 žuvusių kūnus, kad draugai juos apraudotų.
1478 Taigi mūs miestui šios kovos baigtis
1479 Geriausia ir blogiausia tuo pačiu metu.

Pasiuntinys išeina.

Choras

1480 Nebe vien iš pasakojimų
1481 žinome šių namų nelaimės:
1482 štai trijų žuvusiųjų kūnai
1483 guli rūmuose; per bendrą mirtį
1484 jie pasiekė amžinąsias tamsybes.

Antigonė

1485 Neprisidengusi garbanų glostomo
1486 savo švelniojo skruosto ir neparaudusiu veidu,
1487-1488 nors derėtų mergaitei drovumas,
1489 nesigėdydama skubu tarsi mirusiųjų bakchantė,
1490 šydą atmesdama nuo plaukų,
1491 palaisvinusi švelniojo violetinio apsiausto juostą,
1492 kaip vaitojanti mirusiųjų palydovė. O, vargšė aš!
1493-1494 O Polineikai, tu vertas savo vardo. Vargas jums, Tėbai;
1495 jūsų ginčas – ne ginčas, o žudynių žudynės –
1496 pražudė Oidipo namus
1497 su gausiu krauju, su baisiu krauju.
1498 Kokią darnią
1499 ar kokią dainingą raudą

1500 savo ašaromis, savo ašaromis, o namai, namai,
1501 aš raudosiu,
1502 nešdama šiuos tris kruvinus kūnus, mano kūną ir kraują,
1503 motiną ir jos vaikus, Erinijos piktdžiugai,
1504 kuri Oidipo namus sunaikino iš pašaknų,
1505 po to, kai žiauriosios
1506 neperprantamos Sfingės
1507 jis įminė giesmę, nužudęs giesmininkę.
1508 O, varge, mano tėve,
1509 koks graikas ar svetimšalis
1510 iš kilnios giminės,
1511 koks trumpaamžis mirtingasis
1512 kada nors buvo patyręs
1513 tokias baisias nelaimes?
1514 Vargšė, kaip ji rauda!
1515 Kokia paukštė, ar ant ąžuolo,
1516 ar ant kėnio aukštųjų šakų tupėdama,
1517 kartu su manimi, našlaite,
1518 mano skausmus apraudos?
1519 Tai aš savo raudą vaitojimais apverkiu,
1520 aš, kuriai lemta vienišą
1521-1522 gyvenimą nugyventi; visą likusį laiką
1523 jį plūstančiomis ašaromis apverksiu.
1524 Gedėdama rausiuosi plaukus;
1525 bet kam paaukoti jų pirmąjį kuokštą?
1526 Ar jį padėti mano motinai
1527 ant jos maitinusios krūtinės,
1528 o gal ant mano brolių negyvų
1529 žaizdotų kūnų?

1530 O varge, varge! Palik savuosius
1531 namus, Oidipai, senasis tėve
1532 su nereginiomis akimis, parodyk
1533 savo liūdną amžių, tu, kuris
1534 užleidai sau tamsą ant akių,
1535 išvesk iš namų savo pavargusį gyvenimą.
1536 Ar girdi mane, po rūmus
1537 senais žingsniais vaikščiodamas
1538 ar nelaimingame guolyje
1538a miegodamas?

Įeina Oidipas.

Oidipas

1539 Kodėl, mergele, duodama lazda
1540 mano akliems žingsniams, išvedi mane į šviesą?
1541 Mane, prikaustytą prie lovos, iš tamsiųjų kambarių,
1542 savo liūdnomis ašaromis,
1543 mane, žilą, nematomą pavidalą ore,
1544 kaip mirusį iš šešėlių karalystės
1545 ar praskrendantį sapną?

Antigonė

1546 Sunkų naujienos žodį teks pakelti tau,
1547 o tėve. Tavo sūnūs jau nebemato
1548 saulės šviesos, nei tavo žmona,
1549 kuri padėdavo žengti tavo aklius žingsnius.
1550 O tėve, vargas mums.

Oidipas

1551-1552 O, mano skausmai! Ar man vaitot, ar šaukti?

1553 Trys gyvybės! Kokia lemtimi,

1554 kaip jie paliko šio pasaulio šviesą? Pasakyki, vaike.

Antigonė

1555 Be priekaišto sakau tau ir be piktdžiugos,

1556 o tik su liūdesiu: tavasis prakeikimas

1557 apsunkęs nuo kardu

1558 ir nuo ugnies, sunkiomis kovomis užklupo tavo vaikus,

1559 o tėve. O, varge.

Oidipas

1560 Aiman!

Antigonė

1560a Kodėl vaitoji?

Oidipas

1561 Mano sūnūs!

Antigonė

1561a Dabar tau skaudu.

1562 Bet jei keturkinkį Saulės vežimą matytum
1563 ir nukeiptum savo akių spindulius
1564 į šiuos mirusių kūnus...

Oidipas

1565 Nelaimę, kur pražudė mano sūnus, suprantu.
1566 Bet mano nelaimingoji žmona, sakyk, o vaike, kaip ji žuvo?

Antigonė

1567 Jos ašaras ir skausmą
1567a regėjo visi,
1568 kai sūnams motinos krūtinę rodė, rodė,
1569 maldaudama juos.
1570 Prie Elektros vartų ji rado vaikus,
1571 žydinčioje lotosų pievoje,
1572 kovojančius ietimis dvikovoje,
1573 kaip liūtus irštvoje.
1574 Kai jie kovojo, trokšdami sužeisti vienas kitą,
1575 ir šaltą kraujo atnašą išliejęs
1576 Arėjas buvo jau, o Hadas ją priėmęs,
1577 tada, pagriebusi iš mirusiojo kálto vario kardą,
1578 ji smeigė į save ir krito, apkabindama vaikus.
1579 Per vieną dieną visa tai įvyko,
1580 o tėve, dievas, lėmęs mūs namams nelaimės,
1581 įvykdė iki galo jas.

Choro vadovė

1582 Kiek negandų Oidipo atneša namams
1583 šioji diena; linkėčiau jiems laimingesnių dienų.

Kreontas

1584 Raudas jau bakite, nes metas pagalvoti
1585 apie jų laidotuves. Paklausk, Oidipai:
1586 šios žemės sostą man paliko Eteoklis,
1587 tavo sūnus, suteikdamas man jį kaip kraitį,
1588 nes tavo dukrą Antigoną ves mano sūnus Haimonas.
1589 Dėl to neleisiu šioje žemėje tau pasilikti.
1590 Teiresijas pasakė aiškiai, kad jei tu gyvensi
1591 šiame mieste, jis laimės neregės.
1592 Todėl keliauk! Tavęs įžeisti aš nenoriu
1593 ir priešas tau nesu; aš tik bijau dievybių keršto,
1594 kad dėl tavęs ši žemė nepatirtų blogio dar daugiau.

Oidipas

1595 Lemtie! Nuo pat pradžių mane sutvėrei nelaimingą,
1596 didesnę vargšą nei kas kitas iš mirtingų.
1597 Motinos iščiose kai dar buvau negimęs,
1598 išpranašavo Apolonas Lajui,
1599 kad tapsiu tėvo žudiku. O, vargšas aš.
1600 O kai gimiau, tikrasis mano tėvas
1601 mane mėgino nužudyti, nes laikė priešu,
1602 ir, kad netektų mirti nuo mano rankos, išsiuntė mane,
1603 žindomą kūdikį, kad žvėrys sudraskytų.
1604 Buvau išgelbėtas, tiesa; verčiau į Tartaro
1605 prasmegęs būtų Kitaironas žiojinčias gelmes,

1606 už tai, kad pražudyt manęs nesugebėjo.
1606a
1607 Dievai taip lėmė, kad Polibui tarnavau.
1608 Vėliau aš, nelaimingas, savo tėvą nužudžiau
1609 ir patekau į savo motinos nelemtą guolį,
1610 pradėjau taip vaikus ir brolius; juos ir pražudžiau,
1611 iš Lajo gautą prakeikimą atidavęs jiems.
1612 Ne toks beprotis aš, kad būčiau sugalvojęs
1613 akis prarasti ir savo vaikų gyvybes
1614 vien savo galva, be pagalbos iš dievų.

1615 Bet tebūnie. Ką nelaimingam man dabar daryti?
1616 Ir koks vadovas mane aklą dabar ves?
1617 Gal mirusioji? Būdama gyva, žinau, ji būtų vedus.
1618 O gal pora mano sūnų? Bet jų nebeturiu.
1619 O argi aš toks jaunas, kad galėčiau išgyventi pats?
1620 O kur? Kodėl mane žudai, Kreontai?
1621 Nes nužudysi, jei ištremsi iš šalies.
1622 Bet aš neketinu tavęs maldauti, apkabindamas kelius,
1623 kad neatrodyčiau niekingas. Savojo taurumo
1624 aš neišduosiu, kad ir kiek tai man kainuos.

Kreontas

1625 Tie tavo žodžiai taurūs, kad manęs tu nemaldausi.
1626 Vis tiek neleisiu tau gyventi žemėje šioje.
1627 O iš šių mirusiųjų vieną neškit į namus,
1628 o kitą, atžygiavusį nusiaubti mūsų miesto
1629 kartu su svetimaisiais, Polineiko kūną
1630 išmeskit nepalaidotą už miesto sienos.

1631 Visiems Kadmo piliečiams paskelbta tebus:
1632 kas bus pagautas, puošiantis vainikais šį lavoną,
1633 ar bandantis užpilti žemėmis, to lauks mirtis!
1634 Tegul neapraudotą, nepalaidotą jį maitvanagai les!
1635 O tu, palikusi šiuos mirusiuosius tris,
1636 palikusi raudas, eik, Antigone, į namus
1637 ir pasidžiauk mergyste ten iki rytojaus,
1638 kada tavęs jau lauks Haimono guolis!

Antigonė

1639 Kokios nelaimės, tėve, susilaukėme!
1640 Tave apraudu dar labiau nei mirusius,
1641 nes tarp tavų nelaimių prošvaistės nėra jokios.
1642 Tau nuo gimimo prošvaistės jokios nebuvo.
1643 Tačiau paklausu mūsų naujojo karaliaus:
1644 Kodėl dar žemini tu mano tėvą tremtimi?
1645 Kodėl kuri įstatymus prieš tą, kuris ir taip vos gyvas?

Kreontas

1646 Sprendimas Eteoklio tai, ne mano.

Antigonė

1647 Tai beprotybė, ir jei jos klausai, esi kvailys.

Kreontas

1648 Nejaugi neteisinga vykdyti įsakymus?

Antigonė

1649 Ne! Jeigu jie kenksmingi ir pikti.

Kreontas

1650 Tikrai? Ir neteisinga bus, jei jis bus išmestas šunims?

Antigonė

1651 Tokia bausmė nebus pagal įstatymą.

Kreontas

1652 Net jei jis tapo miesto priešu, gimęs kaip saviškis?

Antigonė

1653 Už tai jis sumokėjo savo lemtimi.

Kreontas

1654 Tai tesumoka ir savu kapu.

Antigonė

1655 Kur jo kaltė, jei reikalavo to, kas jo?

Kreontas

1656 Nebus palaidotas šis vyras, neabejoki tuo.

Antigonė

1657 Aš jį palaidosiu, net jeigu miestas man uždraus.

Kreontas

1658 Tik pabandyk, ir tave pačią laidoti reikės.

Antigonė

1659 Su broliu gult į kapą būtų man garbė.

Kreontas

1660 Laikykite ją ir nuveskit į namus,

Antigonė

1661 O ne, aš nepaliksiu mirusiojo šio.

Kreontas

1662 Dievai nusprendė tai, mergaite, o ne tu.

Antigonė

1663 Neleisti niekint mirusių taip pat dievų valia.

Kreontas

1664 Bet ant šio kūno niekas žemės neužbers.

Antigonė

1665 Prašau Jokastės, mano motinos, vardu.

Kreontas

1666 Veltui vargsti; tau nieko nepavyks.

Antigonė

1667 Leisk bent nuprausti mirusiojo kūną.

Kreontas

1668 Tai irgi uždrausta šiame mieste.

Antigonė

1669 Tada bent leisk sutvarstyti žaizdas.

Kreontas

1670 Net šitaip tas lavonas pagerbtas nebus.

Antigonė

1671 O broli, bent į lūpas pabučiuosiu tau.

Kreontas

1672 Žiūrėk, kad tavo gedulas tavoms vedyboms nepakenktų.

Antigonė

1673 Neketinu už jo tekėti, kol esu gyva.

Kreontas

1674 Tai būtina; ir kaip išvengti to tikies?

Antigonė

1675 Tą pačią naktį tapsiu jam Danaide.

Kreontas

Oidipui

1676 Tik pažiūrėkit, kaip ji įžeidė mane!

Antigonė

1677 Prisiekiu kardu aš, težino geležis.

Kreontas

1678 Kodėl taip trokšti, kad nebūtų šių vedybų?

Antigonė

1679 Nes tėvą savo ketinu lydėt tremty.

Kreontas

1680 Kilnumo tau nestinga, bet ir beprotybės.

Antigonė

1681 Jei reiks, lydėsiu ir į mirtį. Tai gerai žinok.

Kreontas

1682 Gerai, keliauk į tremtį. Mano sūnui nepakenksi.

Kreontas išeina. Išnešamas Menoikėjo kūnas.

Oidipas

1683 O dukra, už ištikimybę aš tave giriu.

Antigonė

1684 Kaip man tekėti, jei į tremtį keliautum vienišas, o tėve?

Oidipas

1685 Lik čia ir būk laiminga. Aš iškęsiu lemtį.

Antigonė

1686 Kas rūpinsis tavim aklu, o tėve?

Oidipas

1687 Parkrisiu ir gulėsiu, kur nurodys man lemtis.

Antigonė

1688 Kur tas Oidipas, kur šlovingoji mįslė?

Oidipas

1689 Pražuvo! Viena diena išaukštino mane, kita pražudė.

Antigonė

1690 Ar neturėčiau su tavim dalintis lemtimi?

Oidipas

1691 Su neregium klajoti tėvu dukteriai menka garbė.

Antigonė

1692 Tai ne garbė, o pareiga, tačiau tauri.

Oidipas

1693 Privesk mane arčiau, kad tavo motiną paliesčiau.

Antigonė

1694 Štai, brangų senąjį jos kūną tu paliesk.

Oidipas

1695 O motina, o žmona nelaimingoji!

Antigonė

1696 O vargšė ji, visų nelaimių įveikta.

Oidipas

1697 Kur Eteoklio ir kur Polineiko kūnai?

Antigonė

1698 Štai, vienas šalia kito, jie abu šalia.

Oidipas

1699 Padėk paliesti man jų veidus nerege ranka.

Antigonė

- 1700 Na štai, palieski savo mirusius vaikus.
Oidipas
- 1701 O vargšai žuvę sūnus vargšo tėvo!
Antigonė
- 1702 O broli Polineikai! Man brangiausias vardas!
Oidipas
- 1703 Štai pildosi jau Loksijo senoji pranašystė.
Antigonė
- 1704 Kokia ta pranašystė? Bus daugiau nelaimių?
Oidipas
- 1705 Atėnuose turėčiau mirti po klajonių.
Antigonė
- 1706 O kur? Koks miestas Atikos tave priims?
Oidipas
- 1707 Kolonas, Poseidono šventas miestas.
1708 Bet eikš, padėk dabar aklajam tėvui,

1709 jeigu pasirinkai lydėti į tremtin.

Antigonė

1710 Eime į nelaimingą tremtį; ištiesk mielą ranką,

1711 senasis tėve; aš tave lydėsiu,

1712 kaip vėjas lydi laivą.

Oidipas

1713-1714 O taip, aš jau einu;

1715 dukrele nelaiminga, vesk mane.

Antigonė

1716 O taip, aš jau esu, aš jau esu

1717 nelaimingiausia iš Tėbų mergelių.

Oidipas

1718 Kur aš žengiu nukaršusiu žingsniu?

1719 Atnešk man lazda, vaike.

Antigonė

1720 Štai čia, štai čia, ženklai pas mane,

1721 štai čia, štai čia ženklai žingsnių.

1722 Tu bejėgis kaip sapnas.

Oidipas

1723 O varge, į nelaimingąją tremtį
1724 vedi mane, senelį, iš tėvynės.
1725 O , siaubingus dalykus aš patyriau.

Antigonė

1726 Patyrei tu? Patyrei? Ar Teisingumas nemato blogųjų?
1727 Ar neatlygina už mirtingųjų beprotybes?

Oidipas

1728 Pelniau aš dangišką
1729 pergalės giesmę,
1730 pusiau mergelės
1731 nesuvokiamą mįslę įminęs.

Antigonė

1732 Vėl primeni tą Sfingės nutikimą.
1733 Nebekalbėk apie kadaise patirtą sėkmę.
1734 Nelaimės šios nuo seno nulemtos tau buvo:
1735 kaip tremtiniui palikus gimtą žemę, tėve,
1736 kur nors toli nuo jos numirti.

1737 Palikus ašaras vaikystės draugėms,
1738 palikusi gimtinės žemę, išeinu
1739 klajoti, kaip jokia mergelė neturėtų.
1740 Ak! Dėl šio sprendimo
1741 nelaimėse lydėti savo tėvą

1742 aš išgarsėsiu.
1743 Bet nelaiminga aš dėl to pažeminimo,
1744 kurį patyrei tu ir mano brolis, kurio kūnas
1745 liks nepalaidotas. Aš jį palaidosiu slapta,
1746 net jei dėl to turėčiau mirti, tėve.

Oidipas

1747 Atsisveikink su draugėmis.

Antigonė

1748 Užteks mano vienos raudojimų.

Oidipas

1749 Eik pasimelsti prie aukurų.

Antigonė

1750 Jiems jau įgriso manosios nelaimės.

Oidipas

1751 Bent aplankyki Bromijo šventovę
1752 neliečiamosiose mainadžių kalvose.

Antigonė

1753 Kuriam kadaise, Tėbų stirnos kailį

- 1754-1755 vilkėdama, Semelės šventąjį šokį
1756 aš šokau kalvose? Kodėl turėčiau
1757 rodyti padėką dievams, kai dėkingumo nejaučiu?

Oidipas

- 1758 O garsios šalies piliečiai, štai, Oidipas aš buvau,
1759 perpratęs mįsles didžiąsias ir galingas karžygys.
1760 Aš kadaise Sfingės galią pražūtingą suvaldžiau,
1761 o dabar, praradęs garbę, iškliauju aš tremtin.
1762 Bet kokia prasmė raudoti ir bergždžiai dejuoti man?
1763 Jei esi žmogus mirtingas, kęsk, ką nulėmė dievai.

Choras

- 1764 O šventoji Pergale,
1765 laimink mano gyvenimą
1766 ir nesiliauk manęs vainikuoti!